

Хушхабар аз Юҳанно

Пешгуфтор

Муаллифи ин Хушхабар Юҳанно яке аз дувоздаҳ шогирдони Исои Масеҳ буд ва аз рӯи навиштаҳои худ Юҳанно, ӯ шогирди бисёр наздик ва дӯстдоштаи Исо ба ҳисоб мерафт. Тахмин аст, ки Юҳанно ин Хушхабарро тақрибан дар охири асри аввал, байни солҳои 90-95 навиштааст, ҳангоме ки дар шаҳри Эфсӯси ҳозираи Туркия зиндагӣ мекард ва хизмати худро пеш мебард.

Юҳанно мисли Матто ҳар чое, ки Исои Масеҳ мерафт, ӯро ҳамроҳӣ мекард ва шохиди тамоми хизмат ва мӯъҷизоти Исо буд. Дар замоне, ки дар бораи Исои Масеҳ ҳар гуна таълимоти хато пайдо шуданд, муаллиф дар пеши худ мақсад гузошт, ки бо навиштани ин Хушхабар ба имондорон дониши мустаҳкам дар бораи Исои Масеҳ диҳад, ки ӯ дар асл кӣ аст ва чӣ хислат дорад. Дар чамъбасти нақли худ Юҳанно мегӯяд: «Вале хамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситаи имон ба ӯ ҳаёти абадӣ ёбед» (20:31).

Бинобар ин ҳам муаллиф нақли худро аз баён кардани он сар мекунад, ки Исои Масеҳ Каломии Абадии Худо буд ва ба ҳамин сабаб хислати Худоро низ дорад. Юҳанно дар ин китоб он воқеаҳо ва суҳанони Исоро бештар овардааст, ки дар Хушхабарҳои дигар наомадаанд. Масалан суҳаноне, ки Исо дар бораи Худ гуфтааст, ки ӯ роҳ, ростӣ, ҳаёт, нони ҳаёт, чӯпони нек, токи ҳақиқӣ, нури ҷаҳон, оби ҳаёт ва ғайра аст.

Юҳанно ҳамчунон дигар як мавзӯи калонро баён мекунад, ки Исои Масеҳ нисбат ба ҳар шахс чи шогирдони ҳудаш ва чи бегонаҳо меҳру муҳаббат ва ғамхорӣ нишон меод: ба зани сомарӣ оби ҳаётбахш пешниҳод кард; гуноҳи занеро, ки ҳангоми алоқаи ғайриникоҳ гирифта шуда буд, бахшид; дӯсташ Лаъзорро, ки дар тӯли чор рӯз мурда буд, зинда кард; ба шогирди худ Тумо, ки ба зинда шудани ӯ шубҳа кард, дастони Худро нишон дод.

Тарзи накли Юханно дар бораи Исои Масех аз се муаллифи дигари Хушxabар фарқ мекунад. Чун дар ин Хушxabар мо мебинем, ки чӣ тавр Исо бо одамони гуногун сӯхбатҳои дароз дар бораи кӣ будану чӣ супорише аз тарафи Худо доштаниш мегузаронад. Аз ин сӯхбатҳо дарсҳои зиёд ёд гирифтани мумкин аст, фарзи мисол аз сӯхбати Исои Масех бо рохбари динӣ Никодимус мо мефаҳмем, ки зиндагии навро бо кӯшишу ҳаракати худамон ба даст оварда наметавонем, балки Худо одамони чахонро чунон дӯст дошт, ки начоти онҳоро ба таври тӯхфа пешниҳод мекунад.

Каломи ҳаёт

1 Дар ибтидо Калом буд ва ин Калом бо Худо буд ва Калом Худо буд. ²Вай дар аввал бо Худо буд ³ва ҳама чиз ба воситаи $\bar{U}$ офарида шуду бе $\bar{U}$ ҳеч чизе аз офариниш пайдо нашуд. ⁴Дар $\bar{U}$ ҳаёт буд ва ин ҳаёт барои одамон равшанӣ буд.

⁵Равшанӣ дар торикӣ медурахшад ва торикӣ онро фаро гирифта наметавонад.

⁶Марде бо номи Яҳё аз тарафи Худо фиристода мешавад, ⁷ки дар бораи равшанӣ шаҳодат диҳаду ҳама ба воситаи $\bar{U}$ имон оваранд. ⁸Яҳё худ равшанӣ набуд, вале барои он омад, ки дар бораи равшанӣ шаҳодат диҳад. ⁹Он равшаниии ҳақиқие, ки ба ҳамаи одамон медурахшад, ба чаҳон омаданӣ буд.

¹⁰Калом дар чаҳон буд ва мардуми чаҳон ба воситаи $\bar{U}$ офарида шуда бошанд ҳам, $\bar{U}$ ро нашинохтанд. ¹¹Вай ба назди қавмаш омад, вале онҳо $\bar{U}$ ро қабул накарданд. ¹²Аммо ба касоне, ки $\bar{U}$ ро қабул карданд ва ба $\bar{U}$ имон оварданд, ҳуқуқ дод, ки фарзандони Худо шаванд. ¹³Онҳо на ба таври табиӣ ва на аз рӯи хоҳиши инсонӣ, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.

¹⁴Инак, Калом инсон шуд ва дар миёни мо истикомат дошт. Мо шӯхрату ҷалоли $\bar{U}$ ро дидем, ки мисли ҷалоли фарзанди ягонаи Падар пур аз марҳамату ростӣ

буд. ¹⁵ Яхё дар бораи Ҷ шаҳодат доду бо овози баланд гуфт: «Ман Ҷро дар назар дошта ба шумо гуфта будам, ки баъд аз ман каси аз ман бузургтаре меояд, чунки Вай пеш аз ман вучуд дошт».

¹⁶ Аз фаровонии файзи Ҷ ҳамаи мо баракат аз паси баракат ёфтаем. ¹⁷ Худо шариатро ба воситаи Мӯсо додааст, вале файзу ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад. ¹⁸ Худоро ҳеҷ гоҳ касе надидааст. Ҷро фақат Писари яккаву ягона, ки ҳамеша бо Падар аст, барои мо ошкор кардааст.

Шаҳодати Яхёи Таъмиддиханда

¹⁹⁻²⁰ Вақте роҳбарони яҳудӣ аз Ерусалим ба назди Яхё чанд нафар рӯҳониён ва левизодагонро фиристоданд, то аз ӯ кӣ буданахро бипурсанд, Яхё аз ҷавоб рӯ нагардонду ошкоро эълон карда, чунин шаҳодат дод: «Ман Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо нестам». ²¹ Онҳо боз пурсиданд: «Пас, шумо кистед? Оё Илёс пайғамбаред?» «Не», — ҷавоб дод ӯ. «Ё ҳамон пайғамбаред, ки мунтазираш ҳастем?» «Не», — гуфт ӯ. ²² Онҳо пурсиши худро давом доданд: «Охир, шумо кистед? Мо бояд ба касоне, ки моро фиристодаанд, ҷавоб диҳем. Шумо дар бораи худ чӣ мегӯед?» ²³ Яхё бо суханоне, ки Ишаъё пайғамбар гуфта буд, ҷавоб дод:

«Ман касе ҳастам,

ки дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Худованд рохро рост намоед!“»

²⁴ Аз тарафи фарисиён низ фиристодашудагоне буданд, ²⁵ ки аз ӯ пурсиданд: «Модоме ки шумо на Таъиншудаи Худо, на Илёс ва на ҳамон пайғамбаре ҳастед, ки дар мунтазираш ҳастем, пас чаро мардумро таъмид медиҳед?» ²⁶⁻²⁷ «Ман бо об таъмид медиҳам, — ҷавоб дод Яхё. — Вале дар байни шумо шахсе ҳаст, ки баъд аз ман меояд ва ман ҳатто лоиқи он нестам, ки банди пойафзолашро кушоям. Шумо Ҷро намешиносед». ²⁸ Ҷамаи ин воқеа дар Байт-Ҳино, дар соҳили

дигари дарёи Урдун ба амал омад, ки Яхё дар он чо мардумро таъмид меод.

Барраи Худо

²⁹ Рӯзи дигар Яхё ба наздаш омада истодани Исоро дида, гуфт: «Ана ин аст Барраи Худо, ки гуноҳи чаҳонро мебардорад!» ³⁰ Ман дар бораи Ӯ гуфта будам, ки аз паси ман касе меояд, ки аз ман бузургтар аст, зеро пеш аз ман вучуд дошт. ³¹ Худи ман Ӯро намешинохтам, вале барои ҳамин омада, бо об таъмид додам, ки Ӯ барои мардуми Исроил маълум гардад». ³² Баъд шаҳодат дода гуфт: «Ман дидам, ки Рӯҳи Муқаддас монанди кабӯтар аз осмон фаромада, бар Ӯ қарор гирифт. ³³ Худи ман Ӯро намешинохтам, вале Худо, ки маро барои бо об таъмид додан фиристод, ба ман гуфта буд: „Бар касе бинӣ, ки Рӯҳ бар Ӯ фаромада қарор мегирад, бидон, ки Вай ҳамон касест, ки бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад”. ³⁴ Ман инро дидам ва шаҳодат медиҳам, ки Ӯ Писари Худост».

Шогирдони аввалини Исо

³⁵ Рӯзи дигар Яхё бо ду нафар шогирди худ боз дар ҳамон чо меистод ³⁶ ва Исои аз роҳ гузашта истодаро дида, гуфт: «Ана Ӯ Барраи Худо аст!» ³⁷ Он ду шогирд суҳанонашро шунида, аз паси Исо равона шуданд. ³⁸ Вақте Исо ба ақибаш нигоҳ карда дид, ки онҳо аз паси Ӯ меоянд, ба онҳо гуфт: «Шумо чиро мекобед?» Онҳо дар ҷавоб пурсиданд: «Раббӣ! Шумо дар кучо зиндагӣ мекунед? (Маънои калимаи «Раббӣ» устод аст)» ³⁹ Ӯ гуфт: «Рафтем, мебинед».

Вақте ки онҳо ҳамроҳаш рафта, ҷои истиқомати Ӯро диданд, соат қариби чори бегоҳ буд ва онҳо ҳамон рӯз бо Ӯ монданд.

⁴⁰ Яке аз он ду нафар, ки суҳанони Яхёро шунида, аз паси Исо равона шуд, Андриёс, бародари Шимъони Петрус буд. ⁴¹ Ӯ аввал бародари худ Шимъунро ёфта ба ӯ

гуфт: «Мо Масехро ёфтем» (Маънои калимаи «Масех» Таъиншудаи Худо аст). ⁴²Андриёс Шимъӯни Петрусро ба назди Исо овард. Исо бо диққат ба ӯ нигоҳ карда гуфт: «Ту Шимъӯн, писари Юханно ҳастӣ. Аммо аз ин баъд Кифо номида мешавӣ» (Калимаи Петрус бо юнонӣ ва Кифо бо арамей — маънои хардуяш ҳам «санг» аст).

⁴³Рӯзи дигар Исо қарор дод, ки ба Чалил биравад. Ӯ Филиппусро ёфта, гуфт, ки аз пасаш биёяд. ⁴⁴Филиппус ҳам монанди Андриёс ва Петрус яке аз сокинони Байт-Сайдо буд. ⁴⁵Филиппус, дар навбати худ, Натаноилро ёфта, ба ӯ гуфт: «Мо он касеро ёфтем, ки дар борааш Мӯсо дар шариат ва пайғамбарон дар гуфтаҳои худ навишта буданд! Ин Исои писари Юсуф, аз аҳли Носира аст». ⁴⁶«Аз Носира? Магар аз Носира чизи хубе баромада метавонад?» — гуфт Натаноил. Филиппус ҷавоб дод: «Рафтем ва худат мебинӣ».

⁴⁷Исо Натаноили ба наздаш омада истодаро дида, дар бораи ӯ гуфт: «Ана ин исроилии ҳақиқист, ки дар дил макре надорад». ⁴⁸«Ту маро аз кучо мешиносӣ?» — пурсид Натаноил. Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ханӯз, пеш аз он ки Филиппус туро фарёд кунад, Ман туро дар зери дарахти анҷир дидам». ⁴⁹«Устод, Ту Писари Худо ва Подшоҳи Исроил ҳастӣ!» — гуфт Натаноил. ⁵⁰Исо ҷавоб дод: «Магар ту барои он имон овардӣ, ки „туро дар зери дарахти анҷир дида будам“ гуфтам? Ту корҳои аз ин ҳам бузургтарро мебинӣ. ⁵¹Ба шумо рост мегӯям, ки баъд аз ин шумо осмонро кушода ва ба пеши Фарзанди Инсон фаромадану боло баромадани фариштагони Худоро хоҳед дид».

Тӯй дар Қанои Чалил

2 Рӯзи сеюм дар шаҳри Қанои Чалил тӯи арӯсӣ буд ва модари Исо дар он ҷо иштирок дошт. ²Исо низ бо шогирдони худ ба тӯй даъват шуда буд. ³Вакте ки шароб тамом шуд, модари Исо ба Вай гуфт: «Инҳо шароб надоранд». ⁴«Ин ба мо чӣ дахл дорад, модар! —

чавоб дод ба ӯ Исо. — Вакту соати Ман ханӯз нарасидааст». ⁵Модари ӯ ба хизматгорон гуфт: «Ҷар чӣ Вай ба шумо бигӯяд, бикунед».

⁶Дар он чо шаш кӯзаи сангин барои об буд, ки аз рӯи урфу одати яҳудиён онро барои расму таомули покшавӣ истифода мебуданд. Ҷар кадоми онҳо аз ҳафтад то яксаду даҳ литр ғунҷоиш дошт. ⁷Исо ба хизматгорон гуфт: «Кӯзаҳоро аз об пур кунед». Хизматгорон онҳоро лабрес карданд. ⁸«Акнун аз он гирифта, ба роҳбари тӯй баред», — гуфт ба онҳо Исо. Онҳо бурданд. ⁹Роҳбари тӯй аз кучо будани шаробро намедонист, фақат хизматгороне, ки аз кӯза об гирифтанд, аз ин огоҳ буданд. Роҳбари тӯй оби ба шароб табдилшударо чашида, домодро ба назди худ даъват карду ¹⁰ба ӯ гуфт: «Ҷар кас аввал шароби хушсифатро оварда мегузораду баъд, вақте ки меҳмонон бисёр нӯшиданд, шароби пастсифатро меорад, аммо ту шароби хушсифатро то ҳол нигоҳ доштаӣ».

¹¹Ҳамин тавр Исо дар Қанои Ҷалил нишонаи аввалини шӯҳрату ҷалоли худро зохир кард ва шогирдонаш ба ӯ имон оварданд.

¹²Баъд аз он Исо ба шаҳри Кафарнаҳум рафт. Модари Исо, бародарон ва шогирдонаш ҳам ҳамроҳи ӯ буданд. Онҳо дар он чо якчанд рӯз монданд.

Хонаи Худоро пок кардани Исо

¹³Рӯзи иди Балогардони яҳудиён наздик омад ва Исо ба Ерусалим рафт. ¹⁴ӯ дар Хонаи Худо шахсонеро дид, ки бо фуруши барзагов, гӯсфанд ва кабӯтар машғул буданд. Пуливазкунандагон низ дар сари мизҳои худ нишаста буданд. ¹⁵Исо аз таноб қамчин сохта, ҳамаи онҳоро бо барзагову гӯсфандонашон аз Хонаи Худо берун ронду мизҳои пуливазкунандагонро чаппа ва пулхояшонро пароканда кард. ¹⁶Ба кабӯтарфурушон бошад, гуфт: «Инҳоро аз ин чо бардошта дур кунед! Хонаи Падари Маро ба тичоратхона табдил надихед!»

¹⁷ Шогирдони Ү ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст: «Оташи хавасмандӣ ба Хонаи Ту дар дилам аланга мезанад».

¹⁸ Он гоҳ роҳбарони яҳудӣ аз Ү пурсиданд: «Бо кадом нишона ҳақ будани ин рафторатро исбот мекуни?» ¹⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин Хонаи Худоро вайрон кунед ва Ман онро дар муддати се рӯз аз нав барпо мекунам». ²⁰ «Ин Хонаи Худо дар давоми чилу шаш сол сохта шуда буд. Ту бошӣ, онро дар муддати се рӯз аз нав барпо кардан меҳохӣ?!» — гуфтанд онҳо. ²¹ Аммо Ү «Хонаи Худо» гуфта бадани худро дар назар дошт. ²² Аз ин рӯ, вақте ки Ү аз мурдагон зинда шуд, шогирдонаш ин суҳанони Үро ба хотир оварданд ва ба навиштаҷоту гуфтаҳои Исо имон оварданд.

²³ Дар он рӯзҳои иди Балогардон, ки Исо дар Ерусалим буд, мардуми бисёре мӯъҷизаҳои Үро дида ба Ү имон оварданд. ²⁴ Аммо худи Исо ба ҳеҷ кас дилашро накушод, чунки аз дили ҳамаи онҳо боҳабар буд. ²⁵ Бинобар ин Ү мӯҳтоҷи он набуд, ки касе ба Ү дар бораи одамон шохидӣ диҳад. Ү худ медонист, ки дар дили инсон чӣ ҳаст.

Сӯҳбати Исо бо Никодимус

З Дар байни роҳбарони қавми яҳудӣ аз фирқаи фарисӣён Никодимус ном марде буд. ² Ү шабона назди Исо омада гуфт: «Устод, мо медонем, ки Шумо аз тарафи Худо фиристодашуда ҳастед. Чунки, агар Худо бо касе набошад, ӯ чунин мӯъҷизаҳоеро, ки Шумо нишон додаед, ба амал оварда наметавонад». ³ Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт: «Ба ту рост мегӯям, то касе аз нав таваллуд наёбад, ҳаргиз подшоҳии Худоро дида наметавонад». ⁴ «Чӣ тавр одами солхӯрда аз нав таваллуд ёфта метавонад? — пурсид аз Ү Никодимус. — Магар ӯ метавонад ба шиками модараш баргашта, дубора таваллуд шавад?»

⁵ Исо ҷавоб дод: «Ба ту рост мегӯям, агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд нашавад, ба подшоҳии Худо дохил

шуда наметавонад. ⁶Он чӣ аз ҷисм таваллуд мешавад, ҷисм аст ва он чӣ аз Рӯҳ таваллуд мешавад, рӯҳ аст. ⁷Аз он ки ба ту „Шумо бояд аз нав таваллуд ёбед“ гуфтам ҳайрон нашав. ⁸Бод* ҳар ҷо ки хоҳад, мевазад. Ту садои онро мешунавӣ, аммо намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад. Бо ҳар касе, ки аз Рӯҳ таваллуд меёбад, ана ҳамин тавр мешавад». ⁹Никодимус пурсид: «Ин чӣ хел мешавад?»

¹⁰Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ту устои мардуми Исроил ҳастӣ ва магар ин чизхоро намедонӣ? ¹¹Ба ту рост мегӯям, Ман чизи медонистагиамро мегӯям ва дар бораи чизи дидагиам шохидӣ медиҳам, аммо шумо шаҳодати Маро қабул намекунад. ¹²Агар шумо ба чизҳои заминие, ки дар борашон ба шумо гуфтам, бовар накунед, пас, вақте ки дар бораи чизҳои осмонӣ мегӯям, ба Ман чӣ тавр бовар мекунад? ¹³Ғайр аз Фарзанди Инсон, ки аз осмон фаромадааст, ҳеч каси дигар ба осмон набаромадааст.

¹⁴Чӣ тавре ки Мӯсо дар биёбон морро боло бардошта буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон ҳам бояд боло бардошта шавад, ¹⁵то ҳар касе, ки ба Ӯ имон меоварад, ҳаёти абадӣ ёбад. ¹⁶Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, намирад, балки ҳаёти абадӣ дошта бошад. ¹⁷Зеро Худо Писарро на барои ҳукм кардани ҷаҳон фиристод, балки барои он, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ начот ёбад.

¹⁸Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳукм карда намешавад, аммо ҳар кӣ имон наоварад, аллакай ҳукм карда шудааст, чунки ба номи Писари ягонаи Худо имон наовардааст. ¹⁹Ана ҳукм аз чӣ иборат аст: равшанӣ ба ҷаҳон омад, вале мардум торикиро аз рӯшноӣ зиёдтар дӯст доштанд, чунки корҳои онҳо бад аст. ²⁰Ҳар касе, ки кори бад мекунад, аз равшанӣ нафрат дорад ва

* ³⁸Ин калима дар забони юнонӣ ҳам бод ва ҳам рӯхро мефаҳмонад.

барои он ки корҳои бади ӯ ошкор нашаванд, ба сӯи рӯшноӣ намеояд. ²¹Аммо ҳар касе ки кори дуруст мекунад, ба сӯи рӯшноӣ меояд, то корҳои бо ёрии Худо кардааш ошкор шаванд».

Исо ва Яҳё

²²Баъд аз он Исо бо шогирдони худ ба сарзамини Яҳудия рафта, ҳамроҳи онҳо дар он ҷо монда, мардумро таъмид дод.

²³Яҳё бошад, ин вақт дар Энони наздики Солим, ки дар он ҷо об фаровон буд, ба таъмид додан машғул буд. Мардум ба назди ӯ меомаданду таъмид мегирифтанд.

²⁴Он вақт Яҳёро ханӯз ба зиндон наандохта буданд.

²⁵Боре дар байни шогирдони Яҳё ва як нафар аз яҳудиён дар бораи расму таомули покшавӣ баҳс барпо шуд. ²⁶Онҳо ба назди Яҳё омада, ба ӯ гуфтанд: «Устод, он касе, ки дар соҳили шарқии Урдун бо шумо буд ва шумо дар борааш шаҳодат дода будед, ӯ ҳам таъмид дода истодааст ва ҳама пеши ӯ мераванд!» ²⁷Яҳё ҷавоб дод: «Инсон фақат он чизро дошта метавонад, ки аз осмон ба ӯ баҳшида шудааст. ²⁸Шумо худатон тасдиқ карда метавонед, ки „Ман Масех, яъне Таъиншудаи Худо нестам” гуфта будам, аммо пеш аз ӯ фиристода шудам. ²⁹Домод соҳиби арӯс аст ва дӯсти домод бошад, дар паҳлӯи ӯ истода, овози домодро шунида хурсанд мешавад. Ҳамин тавр шодии ман пурра шуд. ³⁰ӯ бояд боз ҳам бузургтар шавад, аммо ман боз ҳам хурдтар.

³¹Касе ки аз боло меояд, аз ҳама бузургтар аст. Касе ки аз замин аст, худ заминист ва чун заминӣ сухан мегӯяд. Аммо, касе ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст. ³²ӯ дар бораи он чӣ худ дидаасту шунидааст, шохидӣ медиҳад, аммо шохидии ӯро ҳеҷ кас қабул намекунад. ³³Вале ҳар кас ки шохидии ӯро қабул мекунад, бо ин тасдиқ мекунад, ки Худо ҳамеша ҳақ аст. ³⁴Фиристодашудаи Худо суханони Худоро мегӯяд, чунки Худо Рӯҳашро бе меъёр мебахшад. ³⁵Падар

Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ҷ супоридааст. ³⁶Ҳар кӣ ба Писар имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мешавад, аммо ҳар кӣ ба Писар итоат намекунад, ҳеч гоҳ ҳаёт нахоҳад дид ва гирифтори ғазоби Худо мегардад».

Сӯҳбати Исо бо зани сомарӣ

4 Вақте Исо фаҳмид, ки ба гӯши фарисиён хабар расидааст, ки Ҷ аз Яҳё бештар шогирд дорад ва бештар мардумро таъмид медиҳад, ²ҳол он ки мардумро шогирдонаш таъмид медоданд, ³Ҷ Яҳудияро тарк карда, боз ба сӯи Ҷалил раҳсипор шуд. ⁴Роҳи Ҷ аз вилояти Сомарӣ мегузашт. ⁵Инак, Исо ба Сухор ном шаҳри Сомарӣ омада расид, ки он дар наздикии заминест, ки Ёқуб ба писари худ Юсуф дода буд. ⁶Дар он ҷо хоҳи Ёқуб буд. Исо аз сафар монда шуда, барои дам гирифтани дар каноори ҷоҳ нишаст. Вақт қариби нисфирӯзӣ буд. ⁷⁻⁸Шогирдони Ҷ барои харидани хӯрокворӣ ба шаҳр рафтанд.

Ҷамин вақт як зани сомарӣ барои об ба сари ҷоҳ омад. Исо ба зан гуфт: «Барои нӯшиданам об дех». ⁹«Чӣ тавр Шумо, ки яҳудӣ ҳастед, аз мани сомарӣ об мепурсед?» – гуфт ба Ҷ зани сомарӣ. (Ғап дар сари он аст, ки яҳудиён бо сомариён рафтуомад надоранд). ¹⁰Исо ҷавоб дод: «Агар ту медонистӣ, ки Худованд чӣ чизро ато мекунад ва касе ки ба ту „Барои нӯшиданам об дех“ мегӯяд, кист, ту худат аз Ҷ об хоҳиш мекардӣ ва Ҷ ба ту оби ҳаёт медод». ¹¹Зан ба Ҷ мегӯяд: «Хочаам, Шумо сатил надоред, ҷоҳ бошад, чуқур аст. Пас, аз куҷо оби ҳаёт мегиред?» ¹²Магар Шумо аз аҷдоди мо Ёқуб, ки ин ҷоҳро ба мо дод ва аз он худаш, писаронаш ва ҷорвоҷаш об менӯшиданд, бузургтар ҳастед?»

¹³Исо ҷавоб дод: «Ҳар касе ки аз ин об нӯшад, боз ташна хоҳад шуд. ¹⁴Аммо ҳар кӣ аз обе, ки Ман ба ӯ медиҳам, бинӯшад, ҳеч гоҳ ташна нахоҳад шуд. Оби, ки Ман ба ӯ медиҳам, аз даруни ӯ мисли ҷорӣ шудани оби ҳаёти абадӣ мешавад».

¹⁵ Зан ба Ү гуфт: «Хочаам, ба ман аз ин об дихед, ки дигар ташна нашавам ва барои об ба ин чоҳ наоям!»

¹⁶ Исо ба ӯ гуфт: «Рафта, шавҳаратро чеғ зада биё».

¹⁷ «Ман шавҳар надорам», — ҷавоб дод зан.

Исо ба ӯ гуфт: «Рост гуфти, ки шавҳар надорӣ. ¹⁸ Ту панҷ шавҳар дошти ва он марде, ки бо ӯ холо зиндагӣ мекуни, шавҳари ту нест. Ту рост гуфти». ¹⁹ Зан ба Ү гуфт: «Хочаам, мебинам, ки Шумо пайғамбар ҳастед. ²⁰ Ачдодони мо дар сари ин кӯҳ ибодат мекарданд, аммо шумо, яҳудиён мегӯед, ки одамон бояд дар Ерусалим ибодат кунанд». ²¹ Исо ба ӯ дар ҷавоб гуфт: «Эй зан, ба Ман бовар кун, ки вақту соате фаро мерасад, ки ба Падари осмонӣ на дар сари ин кӯҳ ва на дар Ерусалим сачда хоҳед кард. ²² Шумо, сомариён намедонед, ки ба чӣ сачда мекунад, аммо мо медонем, ки ба кӣ сачда мекунем, зеро наҷот ба воситаи яҳудиён меояд. ²³ Вале вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки сачдакунандагони ҳақиқӣ ба Падар дар рӯҳ ва ростӣ сачда мекунанд, зеро Падар барои худ чунин сачдакунандагонро меҷӯяд! ²⁴ Худо рӯҳ аст ва онҳое, ки ба Ү сачда мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ сачда кунанд».

²⁵ Зан ба Ү гуфт: «Медонам, ки Таъиншудаи Худо бояд биёяд. Вақте ки Ү меояд, ҳама чизро ба мо баён мекунад». ²⁶ «Он кас Манам, ки бо ту сӯҳбат мекунам», — ҷавоб дод Исо.

²⁷ Ҳамин вақт шогирдони Исо аз шаҳр баргашта, хайрон монданд, ки Исо бо зане сӯҳбат мекунад. Лекин касе напурсид, ки Исо чӣ мехоҳад ё чаро бо он зан сӯҳбат мекунад. ²⁸ Зан кӯзаи худро монду ба шаҳр рафта, ба мардум гуфт: ²⁹ «Рафтем, шахсеро мебинед, ки ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як гуфт. Шояд Ү Таъиншудаи Худо бошад?»

³⁰ Он гоҳ мардум аз шаҳр баромада ба назди Исо омаданд. ³¹ Дар ин миён шогирдон аз Исо хоҳиш карда гуфтанд: «Устод, ягон чиз хӯред!» ³² Исо ҷавоб дода

гуфт: «Ман хӯроке дорам, ки шумо аз он беҳабаред». ³³Шогирдон боз ба ҳамдигар гуфтанд: «Шояд касе ба Ҷ хӯрок оварда бошад?» ³⁴Исо ба онҳо гуфт: «Хӯроки Ман иҷро кардани хости Фиристандаам ва ба анҷом расондани корҳои Ҷст. ³⁵Магар шумо намегӯед, ки „Баъд аз чор моҳи дигар мавсими дарав фаро мерасад?“ Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки чашмонатонро кушода, ба киштзор нигоҳ кунед, ки он чӣ гуна пухта расида, барои дарав тайёр шудааст! ³⁶Даравгар ҳам музди худро мегирад ва ҳам барои ҳаёти абадӣ ҳосил чамъ мекунад, то ки ҳам коранда ва ҳам даравгар якҷоя хурсанд шаванд. ³⁷Ин ҷо чунин суҳан бамаврид аст: „Яке мекораду дигаре медаравад“. ³⁸Ман шуморо барои даравидани ҳосиле фиристодам, ки шумо барои он заҳмат накашидаед, дигарон заҳмат кашидаанд, аммо шумо ба маҳсули меҳнати онҳо шарик шудаед».

³⁹Мардуми зиёде аз сомариёни ин шаҳр ба туфайли суҳанони он зан, ки «ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як баён кард» гуфта буд, ба Исо имон оварданд.

⁴⁰Вақте ки сомариён ба назди Исо омада, аз Ҷ хоҳиш карданд, ки ҳамроҳи онҳо бимонад, Ҷ ду рӯз дар он ҷо монд. ⁴¹Он гоҳ шумораи зиёдтари мардум ба Исо аз рӯи суҳанони худи Ҷ имон оварданд. ⁴²Онҳо ба он зан гуфтанд: «Акнун мо на аз барои суҳанони ту имон меоварем, балки худамон суҳанҳояшро шунида фаҳмидем, ки Вай ҳақиқатан Начотдихандаи ҷаҳон аст».

Шифо ёфтани писари амалдор

⁴³Баъд аз ду рӯз Исо аз он ҷо баромада, ба Ҷалил рафт. ⁴⁴Ҷ худ шоҳидӣ меод, ки пайғамбар дар диёри худ кадр надорад. ⁴⁵Аммо, вақте ки Ҷ ба Ҷалил омад, мардуми он ҷо Ҷро қабул карданд, чунки онҳо хангоми чашни ид дар Ерусалим буданд ва ҳамаи корхоеро, ки Исо дар он ҷо карда буд, дида буданд.

⁴⁶ Исо боз ба Қанои Чалил, ки пештар дар он чо обро ба шароб табдил дода буд, омад. Дар Кафарнаҳум писари як амалдори дарбор бемор буд. ⁴⁷ Ин амалдор аз Яҳудия ба Чалил омадани Исоро шунида ба назди Ӯ омад ва илтиҷо кард, ки ба Кафарнаҳум омада, писари ӯро, ки дар дами марг буд, шифо бахшад. ⁴⁸ Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Шумо то ягон нишона ва мӯъҷизае набинед, имон намеоваред». ⁴⁹ «Хочаам! Писарам ханӯз намурда биед!» – гуфт амалдори дарбор. ⁵⁰ Исо гуфт: «Ба хонаат баргард, писарат намемирад». Он мард ба суханони Исо имон оварда, сӯи хонааш раҳсипор шуд.

⁵¹ Ханӯз дар аснои роҳ хизматгоронаш ӯро пешвоз гирифта гуфтанд, ки писари ӯ зинда аст. ⁵² Амалдор аз онҳо пурсид, ки дар кадом соат ҳолаш хуб шуд. Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Табаш дирӯз соати яки рӯз паст шуд». ⁵³ Он гоҳ падари бача фаҳмид, ки ин ҳамон соат рӯй дод, ки Исо ба ӯ «Писарат намемирад» гуфта буд. Пас ӯ бо тамоми аҳли хонаводааш ба Исо имон оварданд. ⁵⁴ Ин мӯъҷизаи дуюме буд, ки Исо баъди аз Яҳудия ба Чалил баргаштанаш нишон дода буд.

Шифо ёфтани мард дар назди ҳавз

5 Баъд аз он айёми иди яҳудиён буду Исо ба Ерусалим рафт. ² Дар Ерусалим дар наздикии Дарвозаи Гӯсфандон ҳавзе буд, ки ба забони ибронӣ Байт-Ҳасло номида мешуд. Он панҷ айвон дошту ³⁻⁴ шумораи зиёди беморон: кӯрҳо, лангҳо ва шалҳо дар он чо мехобиданд*. ⁵ Дар он чо инчунин марде мехобид, ки сию хашт сол боз гирифтори беморӣ буд. ⁶ Вақте Исо дид, ки ӯ дар он чо хобидааст ва фаҳмид, ки вай муддати

* ^{5:3-4} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот пурра ё қисман дохил шудааст, ки: «Онҳо мунтазири ба чунбиш омадани об буданд, зеро фариштаи Худованд дар мавриди муайян ба ҳавз поён фаромада, обро мечунбонд ва касе, ки баъди чунбиши об яқум шуда ба об медаромад, аз ҳар беморие, ки дошт, шифо меёфт».

дароз бемор аст, аз вай пурсид: «Меҳоҳӣ сихат шавӣ?»⁷ «Ҳочаам, — ҷавоб дод бемор, — ман касе надорам, ки хангоми ба талотум омадани об маро ба ҳавз андозад. То ман наздик меоям ки, каси дигар аллакай аз ман пештар ба ҳавз мебарояд». ⁸ Исо ба ӯ гуфт: «Барҳез, ҷойгахатро бардошта роҳ гард!» ⁹ Он мард фавран сихат шуда, ҷойғахи худро бардошта рафт.

Он рӯз рӯзи истироҳат буд. ¹⁰ Аз ин сабаб роҳбарони яҳудӣ ба марди шифоёфта гуфтанд: «Имрӯз рӯзи истироҳат аст, бинобар ин раво нест, ки ҷойгахатро бардошта барӣ!» ¹¹ «Касе, ки маро шифо дод, ба ман „Ҷойгахатро бардошта роҳ гард“ гуфт», — ҷавоб дод ӯ. ¹² Онҳо аз ӯ пурсиданд: «Қадам одам ба ту „Ҷойгахатро бардошта роҳ гард“ гуфт?» ¹³ Аммо марди шифоёфта намедонист, ки Вай кӣ буд, чунки Исо дар байни мардуми онҷобуда аз назар ғойб шуд.

¹⁴ Пас аз он Исо ӯро дар Хонаи Худо дида гуфт: «Гӯш кун, акнун ту шифо ёфтӣ. Дигар гуноҳ нақун, то ба чизи бадтаре дучор нашавӣ». ¹⁵ Он мард ба назди роҳбарони яҳудӣ рафта, гуфт, ки ӯро Исо шифо дода аст. ¹⁶ Азбаски Исо чунин корхоро дар рӯзи истироҳат мекард, яҳудиён аз дунболи ӯ афтоданд. ¹⁷ Аммо Исо ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Падари Ман ҳамеша кор мекунад ва Ман низ ҳамеша кор мекунам». ¹⁸ Бинобар ин дар роҳбарони яҳудӣ нияти куштани Исо боз зиёдтар шуд, чунки ӯ на танҳо қоидаи рӯзи истироҳатро вайрон мекард, балки Худоро боз Падари худ номида, бо ҳамин худро бо Худо баробар мекард.

Ихтиёри Писар

¹⁹ Аммо Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, Писар бо ихтиёри худ ҳеҷ қореро қарда наметавонад, фақат он ҷӣ мебинад, ки Падар мекунад, Писар низ мекунад. Ҳар ҷӣ Падар мекунад, ҳамонро Писар ҳам мекунад. ²⁰ Азбаски Падар Писарро дӯст медорад, ҳар чиро ки худ мекунад, ба ӯ низ нишон

медихад. Вай ба Писар аз ин ҳам корҳои бузургтарро нишон медихад, ки ҳамаи шумо ба ҳайрат меафтед. ²¹Ҳамон тавр ки Падар мурдагонро зинда мекунад ва ба онҳо ҳаёт мебахшад, ҳамчунин Писар, ба ҳар кӣ хоҳад, ҳаёт мебахшад. ²²Зеро Падар ҳеҷ касро ҳукм намекунад, балки ҳукм карданро пурра ба Писар супоридааст, ²³то ҳама Писарро ҳамон тавр эҳтиром кунанд, ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе, ки Писарро эҳтиром намекунад, Падарро ҳам, ки фиристандаи Ӯст, эҳтиром намекунад.

²⁴Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ сухани Маро мешунавад ва ба фиристандаи Ман имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мебошад. Ӯ ҳукм карда намешавад, балки аллакай аз марг ба ҳаёт гузаштааст. ²⁵Ба шумо рост мегӯям, вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки мурдагон садои Писари Худоро мешунавад ва ҳар касе, ки Ӯро бишнавад, зинда мешавад. ²⁶Чунон ки Падар сарчашмаи ҳаёт аст, Писарро низ сарчашмаи ҳаёт кардааст. ²⁷Инчунин Ӯ ба Писар қудрати ҳукм карданро додааст, зеро Писар Фарзанди Инсон аст. ²⁸⁻²⁹Аз ин дар ҳайрат намонед, чунки вақту соате фаро мерасад, ки ҳамаи мурдагон садои Ӯро шунида аз қабрҳояшон мебароянд. Онҳо, ки некӣ карда буданд, барои ҳаёт ва онҳое, ки бадӣ карда буданд, барои маҳкум шудан бармехезанд.

³⁰Ман наметавонам ба ихтиёри худ кореро иҷро кунам: Ман он чӣ бишнавам, ҳамон тавр ҳукм мекунам ва ҳукми Ман одилона аст, зеро Ман на хости худамро, балки хости фиристандаамро иҷро кардан мехоҳам.

Шоҳидони Исо

³¹Агар Ман дар бораи худ шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман эътибор надорад. ³²Аммо Ман шоҳиди дигаре дарам ва медонам, ки шоҳидии ӯ дар бораи Ман ҳаққонист. ³³Шумо одамони худро ба назди Яҳё фирис-тодед ва ӯ дар бораи ростӣ шаҳодат дод. ³⁴Дар воқеъ,

Ман мӯхточи шаҳодати инсон нестам, фақат ба хотири начоти шумо инро гуфтам. ³⁵Яҳё монанди чароғи фурӯзон дурахшанда буд ва шумо хостед, ки муддате ҳам бошад, дар равшании ӯ хурсандӣ кунед.

³⁶Вале Ман шаҳодати бузургтар аз он, ки Яҳё дода буд, дорам. Он корхое, ки барои иҷро кардан Падар ба Ман супоридааст ва ҳуди он корхое, ки Ман ба ҷо меоварам, шохиди онанд, ки Маро Падар фиристодааст! ³⁷Ҳамин Падарам, ки Маро фиристодааст, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. Шумо тамоман на овозашро шундаед ва на намуди ӯро дидаед. ³⁸Каломи ӯ дар дилҳои шумо нест, зеро шумо ба каси фиристодааш имон намеоваред. ³⁹Шумо навиштаҷотро меомӯсед ва фикр мекунад, ки дар он ҳаёти абадӣ меёбед. Вале он ҳам дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ⁴⁰Бо вучуди ин шумо намехоҳед, ки ба пеши Ман оеду ба ҳаёт соҳиб шавед.

⁴¹Ман ба таърифи инсон мӯхтоҷ нестам. ⁴²Ман медонам, ки шумо дар дилҳоятон муҳаббати Худоро надоред! ⁴³Ман назди шумо аз номи Падари худ омадам ва шумо Маро қабул намекунад, вале агар каси дигар ба назди шумо аз номи худ биёяд, шумо ӯро қабул мекунад. ⁴⁴Агар шумо таърифи якдигарро маъқул донеду барои ҷустани таърифи Худои якқаву ягона кӯшиш накунад, чӣ тавр имон оварда метавонед?!

⁴⁵Гумон накунад, ки Ман шуморо дар пеши Падар айбдор мекунам, айбдоркунандаи шумо Мӯсо аст, ки ба ӯ умед мебандед! ⁴⁶Агар шумо ба Мӯсо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, зеро ӯ дар бораи Ман навишта буд. ⁴⁷Вале, агар шумо ба он чӣ, ки ӯ навиштааст, имон наоваред, чӣ тавр ба суханони Ман бовар мекунад?»

Сер қардани панҷ ҳазор қас

6 Баъд аз ин Исо ба соҳили дигари қӯли Ҷалил, ки баҳри Табария низ номида мешавад, равона шуд. ²Аз паси ӯ мардуми бисёре рафтанд, зеро онҳо

мӯъчизаҳои Ҷро дар шифо додани беморон диданд. ³Исо ба болои кӯҳ баромада, хамроҳи шогирдонаш дар ҳамон ҷо нишаст. ⁴Айёми чашнгирии иди Балогардони яҳудиён наздик омада буд. ⁵Исо ба атроф нигоҳ карду мардуми зиёди ба тарафаш омадаистодаро дида, ба Филиппус гуфт: «Барои сер кардани инҳо аз кучо бояд нон харем?» ⁶Ҷ хуб медонист, ки чӣ кор мекунад, аммо Филиппусро санҷидани шуда ин суханонро гуфт. ⁷Филиппус дар ҷавоб гуфт: «Ба дусад динар нон харем ҳам, ба ҳар кас ақаллан яклукмагӣ намерасад».

⁸Яке аз шогирдонаш, Андриёс, ки бародари Шимъони Петрус буд, ба Исо гуфт: ⁹«Дар ин ҷо писарбачае ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳӣ дорад. Вале ба ин қадар мардуми зиёд вай чӣ мешавад?» ¹⁰«Ба мардум гӯед, ки бишинанд», — гуфт Исо. Дар он ҷо сабзор буд. Шумораи хамаи нишастагон қариб панҷ ҳазор мард буд. ¹¹Исо нонро гирифта дуои шукрона хонду онро ба нишастагон тақсим карда дод. Баъд бо моҳиҳо ҳам чунин кард ва ба хама чӣ қадаре ки мехостанд, ҳамон қадар дод. ¹²Вақте мардум сер шуданд, Исо ба шогирдони худ гуфт: «Нонпораҳои боқимондаро ҷамъ кунед, ки ҳеч чиз исроф нашавад». ¹³Шогирдон нонпораҳои панҷ нони ҷавро, ки аз хӯрандаҳо боқӣ монда буд, ҷамъ намуда, дувоздаҳ сабадро пур карданд.

¹⁴Мардум мӯъчизаи Исоро дида гуфтанд: «Ҷ ҳақиқатан ҳамон пайғамбарест, ки бояд ба ҷаҳон биёяд!» ¹⁵Исо фаҳмид, ки онҳо нияти омада, Ҷро дастгир ва ба зӯрӣ подшоҳ кардан доранд, аз ин рӯ, танҳо ба кӯҳ баромад.

Дар рӯи об роҳ гаштани Исо

¹⁶Вақти шаб шуд, шогирдони Исо ба лаби баҳр фаромаданд ¹⁷ва ба қайқ савор шуда, ба соҳили дигари баҳр, ба сӯи Кафарнаҳум равона шуданд. Рӯз аллақай торик шуд, вале Исо ҳанӯз ба наздашон наомада буд. ¹⁸Аз сабаби вазидани шамоли саҳт баҳр ба талотум омад. ¹⁹Вақте онҳо ба масофаи панҷ-шаш километр

каиқро ронда рафтанд, Исоро диданд, ки дар рӯи об кадамзанон ба қайқ наздик мешавад. Онҳо тарсиданд. ²⁰ «Натарсед, ин Манам!» – гуфт ба онҳо Исо. ²¹ Онҳо мехостанд, ки Ӯро ба қайқ гиранд, вале қайқ ҳамон замон ба сохиле, ки онҳо равона буданд, омада расид.

Исо нони ҳаёт аст

²² Рӯзи дигар мардуме, ки дар сохили дигари баҳр монда буданд, фаҳмиданд, ки шогирдони Исо ба ягона қайқе, ки дар он ҷо буд, савор шуда рафтаанд. Онҳо боз дида буданд, ки Исо ҳангоми ба қайқ савор шудани шогирдонаш ба онҳо ҳамроҳ нашуд ва онҳо бе Ӯ рафта буданд. ²³ Он вақт одамон аз Табария дар якҷанд қайқ ба наздикии маҳале омаданд, ки дар он ҷо пас аз дуои шукронаи Худованд нон хӯрда буданд.

²⁴ Вақте мардум диданд, ки дар он ҷо на Исо ҳасту на шогирдонаш, ба қайқҳо савор шуда, ба ҷустуҷӯи Ӯ ба Кафарнаҳум рафтанд. ²⁵ Баъд Ӯро дар он тарафи баҳр ёфта, аз Ӯ пурсиданд: «Устод, Шумо қай ба ин ҷо омадед?» ²⁶ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки шумо Маро на аз барои он ки мӯъҷизаҳо ҷамъ кардаед, ҷустуҷӯ мекунед, балки аз барои он ки то сер шудан нон хӯрдед!» ²⁷ На барои хӯроқи нестшаванда, балки барои хӯроқе, ки то ҳаёти абадӣ мемонад, меҳнат кунед. Ин хӯроқро Фарзанди Инсон ба шумо медиҳад, чунки Худо-Падар ба иҷрои ин кор ба Ӯ розигиашро додааст».

²⁸ Онҳо аз Вай пурсиданд: «Барои иҷро кардани талаби Худо мо чӣ бояд кунем?» ²⁹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Талаби Худо ин аст, ки ба каси фиристодааш имон оваред». ³⁰ Онҳо пурсиданд: «Ту ба мо чӣ мӯъҷизае нишон медиҳӣ, ки мо онро дида ба Ту имон оварем? Ту чӣ кор мекуни?» ³¹ Аҷдодони мо дар биёбон нони манна*

* ^{6:31} Ин хӯроқест, ки Худо ба халқи Исроил аз осмон меод, вақте ки онҳо аз ғуломии Миср баромада, дар биёбон буданд (ниг. ба китоби Хуруҷ 16:13-19).

хӯрданд. Чунон ки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки Ҷ барои хӯрдан ба онҳо аз осмон нон дод». ³² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки нонро аз осмон ба шумо Мӯсо намодааст, ин Падари Ман аст, ки ба шумо аз осмон нони ҳақиқӣ медихад. ³³ Зеро нони Худо он аст, ки аз осмон поён меояду ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад». ³⁴ «Хочаам, — гуфтанд онҳо, — ба мо ҳамеша чунин нон бидех!»

³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам. Ҳар касе ки назди Ман биёяд, гурусна нахоҳад монд ва ҳар касе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад шуд. ³⁶ Аммо, чунон ки Ман ба шумо гуфта будам, шумо Маро дидед, вале бовар намекунед. ³⁷ Ҳар касе ки ӯро Падар ба Ман ато кардааст, сӯи Ман хоҳад омад ва ҳар касе ки ба назди Ман биёяд, Ман ӯро берун нахоҳам ронд. ³⁸ Зеро Ман аз осмон на барои иҷро кардани иродаи худ, балки барои иҷро кардани иродаи фиристандаам фаромадаам. ³⁹ Иродаи фиристандаи Ман ин аст, ки аз он касоне, ки Ҷ ба Ман ато кардааст, ҳеҷ якеро аз даст надихам, балки дар рӯзи қиёмат онҳоро зинда гардонам. ⁴⁰ Зеро иродаи Падари Ман ин аст: ҳар кас ки Писарро бинаду ба Ҷ имон оварад, ҳаёти абадӣ ба даст оварад ва дар рӯзи қиёмат Ман ӯро зинда мекунам».

⁴¹ Он гоҳ дар байни мардум барои он ғавғо бархост, ки Ҷ «Ман нонам, ки аз осмон фаромадаам» гуфт. ⁴² Онҳо гуфтанд: «Магар ин ҳамон Исои писари Юсуф нест, ки ҳам падар ва ҳам модари ӯро мешиносем? Акнун Ҷ чӣ тавр „Ман аз осмон фаромадаам“ гуфта метавонад?» ⁴³ «Байни худ ғур-ғур накунед!» — дар ҷавоб гуфт ба онҳо Исо. ⁴⁴ «То Падар, ки Маро фирис-тодааст, касеро ба Ман ҷалб накунонад, ҳеҷ кас назди Ман омада наметавонад ва ҷалбшударо дар рӯзи қиёмат Ман зинда хоҳам кард. ⁴⁵ Дар китоби пайғамбарон навишта шудааст: „Ҳамаи онҳо аз Худо таълим хоҳанд гирифт“. Ҳар касе ки Падарро шунида ва аз Ҷ

таълим гирифта бошад, ба назди Ман меояд. ⁴⁶Ин маънои онро надорад, ки касе Падарро дидааст. Фақат касе, ки аз пеши Худо омадааст, Падарро дидааст. ⁴⁷Ба шумо рост мегӯям, он ки имон дорад, ҳаёти абадӣ ёфтааст.

⁴⁸Ман нони ҳаёт ҳастам. ⁴⁹Ачдодони шумо дар биёбон хӯроки маннаро хӯрданд, вале аз марг наҷот наёфтанд. ⁵⁰Аммо ноне, ки аз осмон мефурояд, дигар хел аст: касе ки онро бихӯрад, намемирад. ⁵¹Ман он нони ҳаётам, ки аз осмон фаромадааст. Ҳар кас ин нонро бихӯрад, ҳаёти абадӣ пайдо мекунад. Ноне, ки Ман медиҳам, бадани Ман аст, ки онро ба хотири зинда мондани ҷаҳон фидо мекунам».

⁵²Пас аз ин дар байни мардум баҳси пуршиддат авҷ гирифт: «Ин шахс чӣ тавр бадани худро барои хӯрдани мо дода метавонад?!» ⁵³Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки агар бадани Фарзанди Инсонро нахӯред ва хуни Ӯро нанӯшед, ҳаёт пайдо намекунад. ⁵⁴Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, ҳаёти абадӣ меёбад ва Ман дар рӯзи қиёмат ӯро зинда хоҳам кард. ⁵⁵Зеро бадани Ман хӯроки ҳақиқӣ ва хуни Ман нӯшокии ҳақиқист. ⁵⁶Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, вай дар Ман зиндагӣ мекунад ва Ман дар ӯ. ⁵⁷Чунон ки Маро Падар фиристод, ки Ӯ худ сарчашмаи ҳаёт аст ва Ман ба воситаи Ӯ зиндаам, ҳамчунин, касе ки Маро бихӯрад, ба воситаи Ман зиндагӣ мекунад. ⁵⁸Ин аст ноне, ки аз осмон поён фаромад. Вай монанди он ноне нест, ки ачдодони шумо хӯрданд, вале аз марг наҷот наёфтанд. Аммо ҳар кӣ ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд». ⁵⁹Ин суханонро Исо хангоми дар ибодатхонаи Кафарнаҳум таълим доданаҳ гуфт.

Калом дар бораи ҳаёти абадӣ

⁶⁰Бисёре аз шогирдон суханони Ӯро шунида гуфтанд: «Ин таълимоти вазнин аст! Кӣ онро қабул карда

метавонад?» ⁶¹ Исо медонист, ки шогирдонаш аз суханонаш ғур-ғур карда истодаанд ва ба онҳо гуфт: «Магар ин шуморо аз роҳ мезанад? ⁶² Пас, агар шумо ба ҷои аввалаи худ боло баромадани Фарзанди Инсонро медидед, ҷӣ кор мекардед? ⁶³ Ҳаётро Рӯҳ мебахшад ва ҷисм ин корро карда наметавонад. Он суханоне, ки Ман ба шумо гуфтам, рӯҳ ва ҳаётанд. ⁶⁴ Аммо дар байни шумо шахсоне ҳам ҳастанд, ки имон намеоваранд». (Исо аз аввал медонист, ки ба Ҷ кӣ имон наовардааст ва кӣ дар ҳақиқи Ҷ хиёнат мекунад). ⁶⁵ Ҷ давом дода гуфт: «Аз ин рӯ ба шумо гуфтам, ки фақат он кас назди Ман омада метавонад, ки Падар ба ӯ ихтиёри омаданро дода бошад».

⁶⁶ Баъд аз ин бисёри шогирдонаш аз Ҷ рӯй гардонданду дигар ҳамроҳи Ҷ нарафтанд. ⁶⁷ Пас, Исо аз он дувоздах шогирдаш пурсид: «Шояд шумо ҳам рафтагӣ ҳастед?» ⁶⁸ «Эй Худованд, — ҷавоб дод ба Ҷ Шимъӯни Петрус, — мо ба назди кӣ меравем? Суханони ҳаёти абадӣ аз онҳо туанд. ⁶⁹ Мо имон овардем ва фаҳмидем, ки Ту Шаҳси Муқаддаси Худо ҳастӣ». ⁷⁰ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар Ман худам дувоздах шогирдро интихоб накардаам? Вале як нафар аз байни шумо шайтон аст!»

⁷¹ Ҷ инро дар бораи Яҳудои писари Шимъӯни Искариот, яке аз дувоздах шогирдонаш мегуфт, ки дар онҷо ба Исо хиёнат кард.

Беимонии бародарони Исо

7 Баъд аз он Исо дар сарзамини Ҷалил мегашт. Ҷ намехост, ки дар Яҳудия бошад, чунки роҳбарони яҳудӣ хоҳони марги Ҷ буданд. ² Иди Хаймаҳои яҳудиён наздик омад ³ ва бародарони Исо ба Ҷ гуфтанд: «Аз ин ҷо баромада, ба Яҳудия рав! Бигзор шогирдонат ҳам корҳои мекардагитро дар он ҷо бубинанд. ⁴ Зеро касе ки шӯҳрат пайдо кардан мехоҳад, корҳои худро дар пинҳонӣ намекунад. Ту, ки ин гуна корхоро

мекуни, худро ба чахон ошкор намо» ⁵ (Хатто бародаронаш ба Ҷ имон надоштанд). ⁶ «Вақту соати Ман ханӯз нарасидааст, — ҷавоб дод ба онҳо Исо, — барои шумо ҳар вақт хуб аст. ⁷ Чахон наметавонад аз шумо нафрат дошта бошад, вале Маро бад мебинад, чунки Ман бад будани қорҳои онро шаҳодат медиҳам. ⁸ Шумо ба ин ид равед, вале Ман намеравам, чунки вақти Ман ханӯз нарасидааст». ⁹ Инро ба онҳо гуфта, Исо дар Чалил монд.

Таълимоти Исо дар вақти ид

¹⁰ Аммо, пас аз он ки бародаронаш ба ид рафтанд, Исо ҳам на ошкоро, балки пинҳонӣ ба он ҷо рафт.

¹¹ Дар вақти ид роҳбарони яҳудӣ Ҷро ҷустуҷӯ карданд. Онҳо «Ин одам дар кучост?» гуфта мепурсиданд. ¹² Дар байни мардум низ дар хусуси Ҷ баҳси зиёде ба миён омад. «Вай одами хуб аст», — мегуфтанд баъзеҳо, дигарон эътироз карда «Не, Ҷ мардумро гумроҳ мекунад» мегуфтанд. ¹³ Аммо ҳама аз роҳбарони яҳудиён тарсида, ошкоро дар бораи Ҷ сухане ҳам ба забон намегирифтанд.

¹⁴ Дар миёни ҳафтаи ид Исо ба Хонаи Худо омада, ба таълим додан шурӯъ намуд. ¹⁵ Роҳбарони яҳудӣ таъҷуб карда мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар дониш дорад, дар сурате ки дар ҳеч ҷо таълим нагирифтааст?» ¹⁶ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълимоти Ман аз ҳудам нест, балки аз касест, ки Маро фиристодааст. ¹⁷ Касе ки хости Худоро ба ҷо овардан мехоҳад, мефаҳмад, ки ин таълимот аз Худост ё Ман аз худ мегӯям. ¹⁸ Ҳар кӣ аз номи худ сухан мегӯяд, барои худ шӯҳрат мечӯяд, вале касе ки барои фиристандаи худ шӯҳрат ба даст овардан мехоҳад, ростқавл аст ва дар дили ӯ фиребе нест.

¹⁹ Магар Мӯсо ба шумо шариатро надодааст? Бо вучуди ин ҳеч кадоми шумо онро риоя намекунед! Чаро Маро куштан мехоҳед?» ²⁰ Мардум ҷавоб доданд: «Ту

дев дорӣ! Кӣ Туро куштан мехоҳад?» ²¹ Исо ба онҳо гуфт: «Ман танҳо як кор кардам ва шумо ҳама дар та-аҷҷуб мондед. ²² Мӯсо ба шумо анъанаи хатнаро фармуд (ин анъана на аз Мӯсо, балки аз аҷдодон монда-аст) ва шумо писаронатонро ҳатто дар рӯзи истироҳат хатна мекунед. ²³ Агар шумо барои вайрон нашудани шариати Мӯсо дар рӯзи истироҳат писаратонро хатна мекарда бошед, пас чаро аз Ман хашмгин мешавед, ки дар рӯзи истироҳат инсонеро пурра шифо бахшидам? ²⁴ Аз рӯи намуди зоҳирӣ ҳукм накунед, балки аз рӯи адолат ҳукм кунед!»

Оё Исо Таъиншудаи Худо аст?

²⁵ Баъзе аз сокинони Ерусалим гуфтанд: «Магар Ҷаҳон одам нест, ки Ҷаҳонро куштан мехоҳанд? ²⁶ Бинед, Ҷаҳон рӯйрост таълим медиҳад ва касе ба Ҷаҳон чизе намегӯяд. Наход ҳукуматдорон фаҳмида бошанд, ки Ҷаҳон ҳақиқатан Таъиншудаи Худо аст? ²⁷ Мо бошем, аз кучо будани ин одамро медонем. Аммо, вақте ки Таъиншудаи Худо меояд, аз кучо будани Ҷаҳон ҳеҷ кас намедонад».

²⁸ Он гоҳ Исо, ки дар Хонаи Худо машғули таълим-дихӣ буд, хитоб карда гуфт: «Шумо Маро ва аз кучо буданамро медонед-а? Ман аз номи худам наомадаам. Касе ки Маро фиристодааст, ҳақ аст. Шумо Ҷаҳон намешиносед, вале ²⁹ Ман Ҷаҳон мешиносам, чунки Ман аз пеши Ҷаҳон омадаам ва Ҷаҳон Маро фиристодааст».

³⁰ Сипас онҳо хоستانд Ҷаҳон дастгир кунанд, вале аз сабаби он ки вақти Ҷаҳон ҳанӯз нарасида буд, касе ба Ҷаҳон даст нарасонд. ³¹ Бо вучуди он, аз байни мардум бис-ёриҳо ба Ҷаҳон имон оварда мегуфтанд: «Вақте ки Таъиншудаи Худо меояд, магар аз ин одам бештар мӯъҷиза нишон дода метавонад?»

³² Фарисиён дар байни мардум пичир-пичиркунон дар бораи Исо гуфтани чунин чизхоро шуниданд. Баъд онҳо ва сардорони рӯҳонӣ барои дастгир кардани Исо посбонони Хонаи Худоро фиристоданд. ³³ Он гоҳ Исо

гуфт: «Боз каме вақт бо шумо мемонаму баъд ба назди фиристандаи худ бармегардам. ³⁴Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед. Ба он чое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед». ³⁵Рохбарони яхуди ба якдигар гуфтанд: « $\bar{U}$ ба кучо рафтан мехоҳад, ки мо $\bar{U}$ ро ёфта наметавонем? Оё $\bar{U}$ барои таълим додани ғайрияҳудиён ба шаҳрҳои онҳо рафтанист, ки мардуми мо низ он чо зиндагӣ мекунад? ³⁶ $\bar{U}$ „Шумо Маро мекобед, аммо намеёбед” ва „Ба он чое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед” гуфта чиро дар назар дорад?»

³⁷Дар рӯзи охирин ва муҳимтарини ид Исо аз чояш бархеста, бо овози баланд эълон кард: «Касоне ки ташнаанд, назди Ман оянд ва бинӯшанд! ³⁸Дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки аз ботини он касе, ки ба Ман имон меоварад, дарёҳои оби ҳаёт қорӣ мешаванд». ³⁹ $\bar{U}$ инро дар бораи Рӯхе гуфт, ки касони ба $\bar{U}$ имоноварда қабул карданашон лозим буд. Рӯҳ ханӯз ато нашуда буд, зеро Исо ханӯз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалоли худ нагардида буд.

⁴⁰Баъзе аз мардум суҳанони $\bar{U}$ ро шунида гуфтанд: «Ин одам дар ҳақиқат ҳамон пайғамбарест, ки мо мунтазираш будем!» ⁴¹«Ин Таъиншудаи Худо аст!» — мегуфтанд дигарон.

Баъзеи дигарон мегуфтанд: «Таъиншудаи Худо ҳаргиз аз Ҷалил пайдо намешавад! ⁴²Охир, дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки Масех, яъне Таъиншудаи Худо бояд аз авлоди шоҳ Довуд, дар деҳаи Байт-Лаҳм, ки Довуд зиндагӣ мекард, пайдо шавад». ⁴³Инак, дар байни мардум дар бораи Исо низоъ бархост. ⁴⁴Баъзеҳо мехостанд $\bar{U}$ ро дастгир кунанд, лекин ҳеҷ кас ба $\bar{U}$ даст нарасонд.

Нобоварии роҳбарони яхуди

⁴⁵Вақте ки посбонон ба назди сардорони рӯхонӣ ва фарисиён баргаштанд, аз посбонон пурсиданд: «Чаро $\bar{U}$ ро наовардед?» ⁴⁶Посбонон ҷавоб доданд: «Касе ҳаргиз

монанди ин шахс сухан нагуфтааст!» ⁴⁷ Фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Наход $\bar{U}$ шуморо ҳам гумроҳ карда бошад? ⁴⁸ Магар касе аз сардорон ё фарисиён ба $\bar{U}$ имон овардааст? ⁴⁹ Мардум бошад, аз шариат беҳабар ва лаънатзадаанд!»

⁵⁰ Аммо яке аз онҳо Никодимус, ки пештар ба назди Исо омада буд, ба онҳо гуфт: ⁵¹ «Оё аз рӯи шариатамон мо касеро нашунда ва кори кардашро муайян накарда, ба $\bar{u}$ ҳукм мебарорем?» ⁵² Онҳо ҷавоб доданд: «Ту худат-ку аз Ҷалил нестӣ? Навиштаҷотро биомӯз ва мебинӣ, ки аз Ҷалил пайғамбар баромада наметавонад».

[⁵³ Он гоҳ хама ба хонаҳояшон рафтанд.

Бахшиш ёфтани зани гунаҳкор

8 Исо бошад, ба теппаи Зайтун рафт. ² Саҳарии барвақт $\bar{U}$ боз ба Хонаи Худо омад. Тамоми мардум ба наздаш омаданд ва $\bar{U}$ нишаста ба таълим додани онҳо шурӯъ кард. ³ Дар ин вақт шариатдонону фарисиён ба назди $\bar{U}$ занеро оварданд, ки хангоми алокаи беникоҳ доштаниаш дастгир шуда буд. $\bar{U}$ ро дар пеши хама гузошта, ⁴ ба Исо гуфтанд: «Эй устод, ин зан хангоми алокаи беникоҳ доштаниаш дастгир шудааст. ⁵ Мӯсо дар шариат фармудааст, ки чунин занон бояд сангсор карда шаванд. Шумо чӣ мегӯед?» ⁶ Онҳо ин суханонро барои ба дом афтондани Исо гуфтанд, то ки баъд $\bar{U}$ ро айбдор намоянд.

Аммо Исо сарашро ҳам карда бо ангушташ дар рӯи замин чизе менавишт. ⁷ Онҳо савол доданро бас наметарканданд, ки Исо бархеста, ба онҳо гуфт: «Касе ки дар байни шумо бегуноҳ бошад, бигзор аввалин шуда, $\bar{u}$ ро бо санг занад!» ⁸ Исо боз сарашро ҳам карда дар рӯи замин менавишт.

⁹ Мардум инро шуниданду аз калонсолон сар карда яке аз паси дигар ба ҳар тараф пароканда шуданд. Он гоҳ Исо бо зане, ки дар пеши $\bar{U}$ истода буд, танҳо

монд. ¹⁰Ў сари худро бардошта, аз зан пурсид: «Эй зан, ҳамаи онҳо кучо рафтанд? Магар касе туро айбдор накард?» ¹¹«Ҳеч кас, хоча», – гуфт он зан. «Ман ҳам туро айбдор намекунам, – гуфт Исо. – Рав ва дигар гуноҳ накун».*

Нури чаҳон

¹²Исо боз ба мардум гуфт: «Ман нури чаҳон ҳастам. Касе, ки аз паси Ман меравад, дар торикӣ намегардад, балки нури ҳаёт бо ӯст». ¹³Фарисиён ба Ў гуфтанд: «Ту аз номи худат шаҳодат медиҳӣ, бинобар ин шаҳодати Ту эътибор надорад». ¹⁴Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳатто агар Ман аз номи худам шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман боэътибор аст, зеро Ман медонам, ки аз кучо омадаам ва ба кучо меравам, вале шумо инро намедонед. ¹⁵Шумо аз рӯи меъёри инсонӣ ҳукм мекунед, аммо Ман ҳеч касро ҳукм намекунам. ¹⁶Агар Ман ҳукм кунам ҳам, ҳукми Ман ҳақ аст, чунки Ман танҳо нестам: Падаре, ки Маро фиристодааст, бо Ман аст. ¹⁷Дар шариати шумо ҳам навишта шудааст, ки шаҳодати ду гувоҳ боэътибор аст. ¹⁸Ман аз номи худам шаҳодат медиҳам ва Падаре, ки Маро фиристодааст, низ бар Ман шаҳодат медиҳад». ¹⁹Бинобар ин онҳо пурсиданд: «Падари Ту кучост?» «Шумо на Маро ва на Падарамро мешиносед, – ҷавоб дод Исо. – Агар шумо Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед». ²⁰Ин суҳбатонро Ў хангоми дар назди ҳазинаи Хонаи Худо таълим додан гуфта буд. Вале касе Ўро дастгир накард, чунки вақту соати Ў ҳоло нарасида буд.

Пешгӯии марги Исо

²¹Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман баъд аз чанд вақт меравам. Шумо Маро чустучӯ мекунед, вале бо гуноҳатон

---

* 8:11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот матни аз 7:53 то 8:11 дохил нашудааст.

хохед мурд. Инчунин ба он чое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед». ²²Рохбарони яхудӣ гуфтанд: « $\bar{U}$ „Ба он чое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед” гуфта чиро дар назар дошт? Оё $\bar{U}$ худкушӣ кардан мехоҳад?» ²³Исо ба онҳо гуфт: «Шумо аз олами поён ҳастед, вале Ман аз олами боло. Шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, вале Ман аз ин ҷаҳон нестам. ²⁴Ман ба шумо гуфтам, ки „бо гуноҳхоятон хохед мурд”. Зеро, агар бовар накунад, ки он чӣ дар бораам гуфтам, Ман ҳастам, шумо ҳатман бо гуноҳхоятон мемиред!» ²⁵«Ту кистӣ?» — пурсиданд онҳо аз Исо. $\bar{U}$ ҷавоб дод: «Ман ҳамонам, ки аз аввал ба шумо гуфта будам. ²⁶Ман барои айбдор кардани шумо чизҳои зиёде гуфта метавонам, вале касе, ки Маро фиристодааст, ҳақ аст ва Ман он чиро, ки аз $\bar{U}$ шунидам, ба ҷаҳон эълон мекунам».

²⁷Онҳо нафаҳмиданд, ки Вай ба онҳо дар бораи Падар мегуфт. ²⁸Инак, Исо давом дода гуфт: «Вақте ки Фарзанди Инсонро дар салиб боло мебардоред, мефаҳмед, ки Ман ҳамонам* ва аз худ ҳеч коре намекунам, фақат он чизҳоеро мегӯям, ки Падар ба Ман таълим додааст. ²⁹Фиристандаи Ман бо Ман аст, $\bar{U}$ Маро танҳо нагузоштааст, зеро Ман ҳамеша кори табъи дили $\bar{U}$ ро мекунам».

³⁰Бисёр касон аз рӯи ин суҳанон ба $\bar{U}$ имон оварданд.

Шогирди ҳақиқӣ

³¹Пас, Исо ба онҳое, ки ба $\bar{U}$ имон оварданд, гуфт: «Агар шумо гуфтаҳои Маро риоя кунед, шогирдони ҳақиқии Ман мешавед ³²ва ростиро мефаҳмед ва ин ростӣ шуморо озод мекунад». ³³Онҳо гуфтанд: «Мо аз авлоди Иброҳим ҳастем ва ҳаргиз ғуломи касе набудем! Пас, „озод хохед шуд” гуфта, чиро дар назар дорӣ?»

---

* 8:28 $\bar{E}$ *Ман ҳастам* — ин номест, ки Худо бо он худро номида буд (ниг. Хуруҷ 3:14).

³⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар касе ки гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст. ³⁵ Ғулом дар як хонадон то охир зиндагӣ намекунад, аммо писар ҳамеша дар хонадон мемонад. ³⁶ Агар Писар ба шумо озодӣ бахшад, он вақт ҳақиқатан озод хоҳед шуд. ³⁷ Ман медонам, ки шумо аз авлоди Иброҳим ҳастед, бо вучуди он шумо барои куштани Ман тайёред, чунки суханони Маро қабул намекунад. ³⁸ Ман ба шумо чизхоеро мегӯям, ки дар назди Падарам дидаам, шумо бошед, он кореро мекунад, ки аз падари худ шунидаед».

³⁹ «Аҷдоди мо Иброҳим аст!» — ба Ӯ ҷавоб доданд онҳо. Исо ба онҳо гуфт: «Агар шумо ҳақиқатан аз авлоди Иброҳим мебудед, корҳои Иброҳимро ба ҷо меовардед. ⁴⁰ Вале шумо Маро, ки ростиро аз Худо шунида ба шумо гуфтам, куштан мехоҳед! Иброҳим чунин кор накардааст! ⁴¹ Шумо корҳои падари худро ба ҷо меоваред!» «Мо-ку ҳаромзода нестем! — ба ғазаб омаданд онҳо, — мо як падар дорем, ки Ӯ Худо аст!»

⁴² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Агар Худо падари шумо мебуд, шумо Маро дӯст медоштед, зеро Ман аз ҷониби Худо омадаам. Ман худсарона наомадаам, балки Ӯ Маро фиристодааст. ⁴³ Чаро шумо суханони Маро намефаҳмед? Чунки шумо токати шунидани онҳоро надоред! ⁴⁴ Падари шумо иблис аст ва шумо орзуву ҳаваси падари худро иҷро кардан мехоҳед. Ӯ аз азал одамкуш буд ва ҳеҷ гоҳ рост нагуфтааст, чун дар ӯ ростӣ нест. Дурӯғ гуфтан ба ӯ хос аст, ӯ дурӯғ мегӯяд, чунки ӯ дурӯғгӯй ва падари ҳамаи дурӯғхост. ⁴⁵ Лекин, азбаски Ман рост мегӯям, шумо ба Ман имон намеоред. ⁴⁶ Кадоме аз шумо метавонад Маро дар ягон гуноҳ айбдор кунад? Пас, агар Ман ба шумо ростиро гӯям, чаро ба Ман имон намеоред? ⁴⁷ Касе ки аз Худо бошад, ба каломи Худо гӯш медиҳад. Шумо барои он гӯш намедихед, ки аз Худо нестед».

Исо ва Иброҳим

⁴⁸ Мардум ба Ӯ гуфтанд: «Магар мо нагуфтем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?» ⁴⁹ Исо ҷавоб дод: «Ман дев надорам, балки Падари худро ҳурмат мекунам, вале шумо Маро бадном мекунад. ⁵⁰ Ман дар ҷустуҷӯи шӯҳрати худ нестам, каси дигаре дар ҷустуҷӯи он аст ва Ӯ довар мешавад. ⁵¹ Ба шумо рост мегӯям: касе ки гуфтаҳои Маро иҷро мекунад, харгиз нахоҳад мурд».

⁵² Онҳо ба Вай гуфтанд: «Акнун мо яқин донистем, ки Ту девона ҳастӣ. Ачдоди мо Иброҳим мурд ва пайғамбарон ҳам мурданд. Вале Ту мегӯӣ, ки касе суханони Туро иҷро кунад, харгиз намемирад. ⁵³ Иброҳим мурд, магар Ту аз ӯ бузургтар ҳастӣ? Пайғамбарон ҳам мурдаанд. Ту худро кӣ ҳисоб мекуни?» ⁵⁴ Исо ҷавоб дод: «Агар Ман худро шӯҳрат меодам, шӯҳрати Ман арзише намедошт. Аммо Маро Падарам шӯҳрат медихад, ки шумо Ӯро Худои худ мехонед! ⁵⁵ Шумо ҳеч вақт Ӯро намешинотед, вале Ман Ӯро мешиносам. Агар Ман мегуфтам, ки Ӯро намешиносам, монанди шумо дурӯғгӯӣ мешудам. Вале Ман Ӯро мешиносам ва гуфтаҳои Ӯро ба ҷо меорам. ⁵⁶ Ачдоди шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи омадани Маро мебинад. Вай ин рӯзро дид ва хурсанд шуд!»

⁵⁷ «Ту ханӯз панҷоҳсола нашудаӣ ва нахонд Иброҳимро дида бошӣ?!» — гуфтанд одамон. ⁵⁸ Исо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки пеш аз ба дунё омадани Иброҳим ҳам Ман ҳастам*». ⁵⁹ Он гоҳ онҳо барои сангсор кардани Ӯ санг гирифтанд, вале Исо худро пинҳон карда, аз Хонаи Худо баромада рафт.

Шифо ёфтани кӯри модарзод

9 Исо роҳравон шахсеро дид, ки кӯри модарзод буд. ² Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Устод, аз барои гуноҳи кӣ ӯ кӯр таваллуд шудааст? Аз барои гуноҳи

* 8:58 Ниг. ба эзоҳи 8:28.

хуаш ё гунохи падару модараш?» ³Исо дар ҷавоб гуфт: «На аз барои гунохи хуаш ва на аз барои гунохи падару модараш. Кӯри вай барои он аст, ки корҳои Худо дар ҳаёти вай нишон дода шаванд. ⁴То рӯз аст, мо бояд корҳои фиристандаи Маро иҷро кунем. Вақте ки шаб мешавад, касе кор карда наметавонад. ⁵То Ман дар ҷаҳон ҳастам, Ман нури ҷаҳонам».

⁶Инро гуфта, ба замин туф карду онро бо хок омехта, гилро ба ҷашмони кӯр молид ва ⁷ба ӯ гуфт: «Рафта, дар ҳавзи Шилӯах (Маънои он «фиристода» аст) рӯятро бишӯй».

Ӯ рафта, рӯяшро шусту бо ҷашмони бино баргашт. ⁸Ҳамсояҳои ӯ ва касони дигаре, ки ӯро дар вақти садака пурсиданаш дида буданд, ба ҳамдигар мегуфтанд: «Оё ин ҳамон шахс нест, ки нишаста гадоӣ мекард?» ⁹«Бале, ин ҳамон шахс аст», — мегуфтанд баъзеҳо. Дигарон мегуфтанд: «Не, ӯ фақат монанд аст». Он мард бошад, мегуфт, ки ман ҳамон одам ҳастам. ¹⁰«Ту чӣ тавр бино шудӣ?» — пурсиданд аз ӯ. ¹¹Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Марде бо номи Исо гиле сохта, ба ҷашмони ман молиду гуфт, ки ба Шилӯах рафта, рӯямро шӯям. Ман рафта, рӯямро шустаму бино шудам». ¹²«Ӯ дар кучост?» — пурсиданд онҳо. «Намедонам», — ҷавоб дод ӯ.

Пурсучӯ оид ба шифо ёфтани марди кӯр

¹³Мардеро, ки пештар кӯр буд, назди фарисиён бурданд. ¹⁴Рӯзе, ки Исо гил сохта, ҷашмони ӯро шифо дод, рӯзи истироҳат буд. ¹⁵Фарисиён ҳам ӯро пурсиданд, ки чӣ тавр ӯ бино шуд. Ӯ ҷавоб дод: «Ӯ ба ҷашмонам гил молиду ман рӯямро шустам ва акнун мебинам». ¹⁶Баъзе аз фарисиён гуфтанд, ки одами ин корро карда аз ҷониби Худо нест, чунки қоидаҳои рӯзи истироҳатро риоя намекунад. Лекин дигарон мегуфтанд: «Магар шахси гунаҳкор метавонад чунин мӯъҷизаҳоро нишон диҳад?» Ҳамин тавр дар миёни онҳо низоъ ба вучуд омад.

¹⁷ Онҳо боз аз кӯр пурсиданд: «Ту дар бораи Вай чӣ гуфта метавонӣ? Охир Вай чашмони туро бино кард-ку». «Ӯ пайғамбар аст», — ҷавоб дод он мард.

¹⁸ Онҳо то падару модари он кӯрро даъват накарданд боварӣ надоштанд, ки ин одам пештар кӯр буду баъд бино шуд. Баъд аз даъват кардан ¹⁹ аз онҳо пурсиданд: «Ин писари шумост? Шумо мегӯед, ки ӯ кӯр таваллуд шуда буд. Пас, чӣ тавр ӯ ҳоло дида метавонад?» ²⁰ Падару модари вай ҷавоб доданд: «Мо медонем, ки ин писари мост ва кӯр таваллуд шудааст. ²¹ Аммо намедонем, ки чӣ тавр ӯ акнун медидагӣ шуд ва кист он касе, ки чашмони ӯро шифо додааст. Аз худи ӯ бипурсед. Ӯ ба воя расидааст ва худааш дар бораи худ гуфта метавонад». ²² Падару модари ӯ аз тарси роҳбарони яҳудӣ чунин ҷавоб доданд, зеро роҳбарони яҳудӣ чунин қарор карданд: ҳар кӣ Исоро Таъиншудаи Худо гӯяд, аз ибодатхона ҷудо карда мешавад. ²³ Барои ҳамин ҳам падару модари вай гуфтанд, ки «Ӯ ба воя расидааст, аз худааш пурсед».

²⁴ Инак, шахсеро, ки кӯр буд, бори дигар ҷеғ зада, ба ӯ гуфтанд: «Ба Худо росташро бигӯй! Мо медонем, ки он шахс гунаҳкор аст». ²⁵ «Гунаҳкор аст ё не, ман намедонам, — ҷавоб дод ӯ. — Хаминашро медонам, ки ман кӯр будам ва акнун мебинам». ²⁶ Онҳо боз пурсиданд: «Ӯ бо ту чӣ кор кард? Чӣ тавр чашмони туро бино кард?» ²⁷ «Ман ба шумо гуфта будам, вале шумо гӯш накардед, — ҷавоб дод ӯ. — Ҷаро боз шунидан мехоҳед? Шояд шумо ҳам шогирди Ӯ шуданӣ ҳастед?» ²⁸ Онҳо ӯро ҷанг карда: «Ин ту шогирди Ӯ ҳастӣ, аммо мо шогирдони Мӯсо ҳастем. ²⁹ Мо медонем, ки Худо бо Мӯсо гап задааст, вале дар бораи ин одам бошад, ҳатто аз кучо буданашро намедонем».

³⁰ Он мард дар ҷавоб гуфт: «Ачиб аст, ки шумо аз кучо будани Ӯро намедонед, ҳол он ки Ӯ чашмони маро бино кард. ³¹ Мо медонем, ки Худо дуои гунаҳкоронро намешунавад, фақат онҳоеро мешунавад, ки худотарс

хастанду хости Үро ичро мекунанд. ³²Аз рӯзе, ки олам хаст, боре нашунидаем, ки касе кӯри модарзодро бино карда бошад! ³³Агар Ү аз ҷониби Худо намеомад, Ү ҳеч чиз карда наметавонист!» ³⁴Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: «Ту пурра дар гуноҳ таваллуд шудай ва боз моро таълим медихӣ!» Инро гуфта, ӯро берун ронданд.

Кӯрии рӯҳи

³⁵Вақте Исо фаҳмид, ки он мардро берун ронданд, вайро ёфта пурсид: «Ту ба Фарзанди Инсон имон дорӣ?» ³⁶Ү ҷавоб дод: «Хоҷа, ба ман бигӯ, ки Ү кист, то ба Ү имон оварам». ³⁷«Ту Үро дидай, – гуфт Исо. – Ү ҳамон касест, ки холо бо ту гап мезанад». ³⁸«Эй Худованд, имон дорам!» – ҷавоб дод вай ва ба Исо сачда кард. ³⁹Исо гуфт: «Ман ба ин ҷаҳон барои доварӣ омадам, то онҳое, ки кӯр хастанд, бино шаванд ва онҳое, ки мебинанд, кӯр шаванд».

⁴⁰Баъзе фарисиёне, ки назди Ү истода буданд, ин суханонро шунида ба Ү гуфтанд: «Шумо моро-ку кӯр намешуморед?» ⁴¹Исо ҷавоб дод: «Агар шумо дар ҳақиқат кӯр мебудед, дар гуноҳ айбдор намешудед. Вале холо худатон мегӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳатон дар гардани худатон мемонад».

Масал дар бораи чӯпони нек

10 Исо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба оғили гӯсфандон на аз дар, балки аз ҷои дигар гузашта дарояд, дузд ва роҳзан аст. ²Он ки аз дар медарояд, чӯпони гӯсфандон аст. ³Дарвозабон дарро барои ӯ мекушояд ва гӯсфандон садои ӯро мешунаванд. Ү гӯсфандони худро ном ба ном фарёд карда, берун мебарорад. ⁴Баъди берун баровардани ҳамаи гӯсфандонаш худ пешопеши онҳо равона мешаваду гӯсфандон аз паси ӯ ме-раванд, чунки овози ӯро мешиносанд. ⁵Гӯсфандон аз қафои каси бегона намеравад, балки аз ӯ мегурезанд, чунки овози каси бегонаро намешиносанд».

⁶Исо ба онҳо ин масалро накл кард, аммо онҳо маънои гуфтаҳояшро нафаҳмиданд.

⁷Инак, Исо боз ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки Ман барои гӯсфандон дарвоза ҳастам. ⁸Ҳамаи онҳое, ки пеш аз Ман омада буданд, дузд ва роҳзан ҳастанд, лекин гӯсфандон онҳоро гӯш накарданд. ⁹Ман дарвоза ҳастам. Ҳар касе ки ба воситаи Ман мебарояд, наҷот меёбад. Ӯ ҳам мебарояду ҳам мебарояд ва барои худ чарогоҳ пайдо мекунад. ¹⁰Дузд фақат барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд. Ман омадаам, ки гӯсфандонам ҳаёт дошта бошанд ва ҳаёти фаровон.

¹¹Ман чӯпони нек ҳастам. Чӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунад. ¹²Одами кирошуда, ки чӯпон нест ва гӯсфандон аз онӣ ӯ нестанд, ба рама наздик шудани гургро бинад, гӯсфандонро монда, мегурезад ва гург ба онҳо дарафтада, онҳоро пароканда мекунад. ¹³Одами кирошуда аз он сабаб мегурезад, ки парвои гӯсфандонро надорад. ¹⁴⁻¹⁵Ман чӯпони нек ҳастам ва чӣ тавре ки Падар Маро мешиносам, ҳамон тавр Ман гӯсфандони худро мешиносаму онҳо Маро мешиносанд. Ман ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунам. ¹⁶Ман гӯсфандони дигаре ҳам дорам, ки аз ин оғил нестанд; Ман бояд онҳоро низ биёрам. Онҳо ба овози Ман гӯш мекунанд ва он гоҳ як рама бо як чӯпон хоҳад шуд!

¹⁷Падар барои он Маро дӯст медорад, ки Ман ҷони худро фидо мекунам, то боз онро ба даст оварам. ¹⁸Ҳеч кас ҷони Маро аз Ман намегирад, Ман онро бо ихтиёри худ фидо мекунам. Ман қудрат дорам, ки онро фидо кунам ва қудрат дорам, ки онро боз ба даст орам. Ин фармонро Ман аз Падарам гирифтаам».

¹⁹Аз сабаби ин суҳанон дар байни мардум бори дигар низоъ ба вучуд омад. ²⁰Бисёре аз онҳо мегуфтанд: «Ӯ дев дорад ва аз ақл бегона шудааст! Чаро ба

суханони Ү гӯш медиҳед?» ²¹ «Ин суханони шахси девона нестанд, — норозӣ шуданд дигарон. — Магар дев чашмони кӯрро бино карда метавонад?»

Рад шудани Исо

²²⁻²³ Зимистон фаро расид. Дар Ерусалим иди хотираи Бахшидашавии Хонаи Худо буд. Исо дар ҳавлии Хонаи Худо, дар айвони Сулаймон мегашт. ²⁴ Одамон Үро миёнагир карда пурсиданд: «То кай моро дар ноаниқӣ нигоҳ медорӣ? Ба мо рӯйрост бигӯ, ки Ту Таъиншудаи Худо ҳастӣ ё не?» ²⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо аллакай гуфта будам, вале шумо ба Ман бовар намекунед. Он корхое, ки Ман аз номи Падари худ иҷро мекунам, дар бораи Ман шаходат медиҳанд, ²⁶ аммо шумо ба Ман имон намеоваред, зеро шумо аз ҷумлаи гӯсфандони Ман нестед. ²⁷ Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд. Ман онҳоро мешиносам ва онҳо аз паси Ман меоянд. ²⁸ Ман ба онҳо ҳаёти абадӣ мебахшам ва онҳо ҳаргиз нобуд намешаванд ва касе наметавонад онҳоро аз дасти Ман бирабояд. ²⁹ Падари Ман, ки онҳоро ба Ман бахшидааст, аз ҳама бузургтар аст ва ҳеч кас онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирифта наметавонад. ³⁰ Ману Падар як ҳастем».

³¹ Яҳудиён боз барои сангсор кардани Ү санг бардоштанд. ³² Исо ба онҳо гуфт: «Ман ба шумо аз ҷониби Падар бисёр корҳои нек нишон додаам, пас, барои қадме аз онҳо шумо Маро сангсор кардан мехоҳед?» ³³ Онҳо ба Ү ҷавоб доданд: «Мо Туро на барои корҳои некат сангсор кардан мехоҳем, балки барои сухани қофиронаат, ки Ту инсон ҳастиву даъвои худӣ мекунӣ!» ³⁴ Исо ҷавоб дод: «Магар дар шариати шумо навишта нашудааст: „Ман мегӯям, ки шумо худоён ҳастед?“ ³⁵ ва ин Навиштаҷот ҳеч вақт бекор карда намешавад. Пас, агар Худо қасонеро, ки ба онҳо суханонаш равона шудаанд, „худоён“ номида бошад, ³⁶ чӣ тавр шумо

суханони Маро, ки „Ман Писари Худо хастам” гуфтаам, кофирона мегӯед? Ба Ман, ба он касе мегӯед, ки Падар чудо карда, ба чaxon фиристодааст?!³⁷ Агар Ман корҳои Падарамро ба амал наоварам, ба Ман имон наоваред!³⁸ Лекин, агар Ман онхоро ба амал оварам, харчанд ба Ман имон наоваред ҳам, ба корҳои Ман имон оваред, то бидонед ва бифаҳмед, ки Падар дар Ман аст ва Ман дар Падар хастам».

³⁹ Онҳо бори дигар хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале Ӯ худро аз дасти онҳо раҳо кард.

⁴⁰ Исо боз ба он тарафи дарёи Урдун, ки Яҳё дар он ҷо пештар мардумро таъмид меод, рафта, дар ҳамон ҷо монд. ⁴¹ Мардуми зиёде пеши Ӯ омаданд. Онҳо мегуфтанд, ки Яҳё ҳеҷ мӯъҷизае нишон наода буд, вале хамаи суханони Яҳё дар бораи ин шахс гуфтааш дурӯстанд. ⁴² Он гоҳ шумораи бисёри одамон дар он ҷо ба Исо имон оварданд.

Марги Лаъзор

11 Марде, ки Лаъзор ном дошт, бемор шуд. Ӯ аз Байт-Ҳинӣ, аз деҳае буд, ки дар он Марям бо хохараш Марто зиндагӣ мекард. ² Марям ҳамон зан буд, ки ба пойҳои Худованд атриёт молида, онхоро бо мӯйи сари худ хушк карда буд. Лаъзори беморшуда бародари ӯ буд. ³ Хохарони Лаъзор касеро бо хабаре назди Исо фиристоданд, ки бигӯяд: «Эй Худованд, он касе, ки Ту дӯст медорӣ, бемор аст».

⁴ Исо ин хабарро шунида гуфт: «Ин беморӣ на барои марг, балки барои шӯҳрату ҷалоли Худо ва барои он аст, ки Фарзанди Инсон ба воситаи он ҷалоли худро нишон диҳад». ⁵ Исо Марто, хохари ӯ ва Лаъзорро дӯст меод. ⁶ Вале аз бемории Лаъзор хабардор шуда бошад ҳам, боз ду рӯзи дигар дар ҷояш монд.

⁷ Баъд ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба Яҳудия бармегардем». ⁸ «Устод, — гуфтанд шогирдони ӯ, — навакак мардум шуморо сангсор кардан мехостанду Шумо боз

ба он чо рафтани хастед?» ⁹Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар як рӯз аз дувоздаҳ соат иборат нест? Касоне, ки рӯзона роҳ мераванд, пешпо намехӯранд, чунки рӯшноии ин ҷаҳонро мебинанд. ¹⁰Аммо касоне, ки шабона роҳ мераванд, пешпо мехӯранд, чунки равшани надоранд». ¹¹Исо инро гуфта, давом дод: «Дӯсти мо Лаъзор хобидааст, Ман рафта, ўро бедор мекунам». ¹²Шогирдон ба Ў гуфтанд: «Худованд, агар хоб рафта бошад, сихат мешавад».

¹³Исо мурдани Лаъзорро дар назар дошт, аммо онҳо фикр мекарданд, ки Ў дар бораи хоби муқаррарӣ гап мезанад. ¹⁴Он гоҳ Исо ошкоро ба онҳо гуфт: «Лаъзор мурдааст, ¹⁵вале Ман ба хотири шумо хурсандам, ки дар он чо набудам, то ки имон оваред. Ҳоло бошад, биёед, назди ў меравем». ¹⁶Он гоҳ Тумо, ки ўро боз Дугоник меномиданд, ба шогирдони дигар гуфт: «Биёед, мо ҳам меравем, то ҳамроҳи Ў бимирем!»

Исо зиндакунанда ва ҳаётбахшанда аст

¹⁷Ба он чо расида омадан замон Исо фаҳмид, ки Лаъзорро чор рӯз пеш гӯронидаанд. ¹⁸Деҳаи Байт-Ҳинӣ аз Ерусалим дур набуд, тақрибан дар масофаи се километр роҳ буд, ¹⁹бинобар ин бисёре аз яҳудиён ба назди Марто ва Марям омаданд, то ки барои марги бародарашон ҳамдардиашонро изҳор намоянд. ²⁰Марто ҳамин ки хабари ба назди онҳо омада истодани Исоро шунид, ба пешвози Ў рафт, вале Марям дар хона монд.

²¹Марто ба Исо гуфт: «Худованд, агар Ту дар ин чо мебудӣ, бародарам аз дунё намегузашт! ²²Аммо ман медонам, ки ҳоло ҳам ҳар чӣ аз Худо талаб кунӣ, ба Ту медиҳад». ²³«Бародарат гашта зинда мешавад», — гуфт ба ў Исо. ²⁴«Медонам, ки дар рӯзи қиёмат, хангоми зинда шудани мурдагон вай ҳам зинда мешавад», — ҷавоб дод Марто. ²⁵Исо гуфт: «Ман каси зиндакунанда ва ҳаётбахш ҳастам. Касе ки ба Ман имон дорад,

бимирад хам, аз нав зинда мешавад. ²⁶Инчунин, хар касе ки дар Ман зиндагӣ мекунад ва ба Ман имон меоварад, харгиз намемирад. Ту ба ин бовар мекуни?» ²⁷«Бале, Худованд, — ҷавоб дод Марто, — ман бовар мекунам, ки Ту Таъиншуда ва Писари Худо хастӣ, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».

²⁸Инро гуфта, Марто рафт ва хоҳари худ Марямро ҷеғ зада, фақат ба ӯ гуфт: «Устод омадааст ва туро даъват мекунад».

²⁹Марям инро шунида, зуд аз ҷояш бархест ва ба назди Исо рафт ³⁰(Исо ханӯз ба деҳа надаромада буд, балки дар ҳамон ҷое монд, ки Марто ба пешвозаш баромада буд).

³¹Дар хона ҳамроҳи Марям яҳудиёне буданд, ки ӯро дилбардорӣ мекарданд. Онҳо зуд аз ҷояш хеста ва аз хона баромадани Марямро дида, гумон карданд, ки вай ба сари қабр рафта, гиря мекунад ва аз паси ӯ равона шуданд. ³²Вақте Марям ба ҷое, ки Исо буд, омаду ӯро дид, пеши пойҳояш худро партофта, гуфт: «Худованд, агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам намеруд».

³³Вақте Исо Марям ва одамони ҳамроҳаш омадаро гирён дид, дилаш саҳт безобита шуда ³⁴гуфт: «Шумо ӯро дар кучо гӯронидед?» Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Рафтем, Худованд, нишон медихем». ³⁵Исо ашки ҷашм рехт. ³⁶Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Бубинед, ҷӣ қадар ӯро дӯст медошт!» ³⁷Лекин баъзеи онҳо гуфтанд: «Ӯ, ки ҷашмони кӯрро бино карда буд, магар Лаъзорро аз марг нигоҳ дошта наметавонист?»

Исо Лаъзорро зинда мекунад

³⁸Исо бори дигар ҳашмгин шуда, ба сари қабр омад. Ин як ғоре буд, ки дар даромадгоҳи он санг гузошта шуда буд. ³⁹«Сангро дур кунед!» — гуфт Исо. Марто, хоҳари марҳум ба ӯ гуфт: «Худованд, аллақай бӯй гирифтааст. Охир аз рӯзе, ки ӯро дафн кардем, ҷор рӯз гузашт». ⁴⁰Исо ба ӯ гуфт: «Магар Ман ба ту нагуфта

будам, ки агар имон оварӣ, шӯхрату чалоли Худоро хохӣ дид?»

⁴¹Сангро дур карданд. Исо ба боло нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, шукри Туро мекунам, ки дуои Маро шунидӣ. ⁴²Ман медонистам, ки Ту ҳамеша дуои Маро мешунавӣ, вале инро ба хотири мардуме, ки дар ин ҷо истодаанд, гуфтам, то онҳо имон оваранд, ки Маро Ту фиристодай!» ⁴³Инро гуфта, бо овози баланд хитоб кард: «Эй Лаъзор, берун баро!» ⁴⁴Мурда, ки дасту пойхояш бо кафану рӯяш бо рӯймол печонда шуда буд, аз қабр баромад. Исо ба онҳо гуфт: «Дасту пойҳои ӯро кушоед, ки роҳ равад!»

⁴⁵Бисёре аз яҳудиёне, ки назди Марям омада буданд, мӯъчизаи Исоро дида ба Ӯ имон оварданд. ⁴⁶Аммо баъзе аз онҳо ба пеши фарисиён рафта, дар бораи қорҳои Исо хабар доданд.

⁴⁷Он гоҳ сардорони рӯхонӣ ва фарисиён маҷлиси шӯроро чамъ карда, гуфтанд: «Чӣ қор мекунем? Ин одам мӯъчизаҳои зиёде нишон медихад. ⁴⁸Агар мо имконият диҳем, ки Ӯ қори худро давом диҳад, хама ба Ӯ имон меоваранд. Он вақт румиён омада, ҳам ҷои муқаддасамон ва ҳам халқи моро нест мекунанд».

⁴⁹Яке аз онҳо ба номи Қаёфо, ки дар он сол сарвари рӯхониён буд, гуфт: «Шумо ҳеч чизро намефаҳмед! ⁵⁰Магар аён нест, ки агар як нафар ба хотири халқ бимирад, барои шумо беҳтар аст, аз он ки тамоми халқ нобуд шавад».

⁵¹Қаёфо ин суҳанонро боихтиёри худ нагуфт, балки аз сабаби ҳамон сол сарвари рӯхониён буданаш аз ӯ ин пешгӯӣ баромаданд, ки Исо барои халқ мемирад. ⁵²Вале на танҳо барои халқи яҳудиён, инчунин барои муттаҳид гардондани тамоми фарзандони Худо низ, ки дар рӯи замин парокандаанд, мемирад. ⁵³Аз ҳамон рӯз сар карда, онҳо роҳи ҷӣ тавр ба қатл расондани Ӯро фикр карданд. ⁵⁴Аз ин сабаб Исо дигар дар Яҳудия ошқоро рафтуомад намекард. Вай аз он ҷо ба Эфроиим

ном шахре, ки дар наздикии биёбон чойгир шуда буд, рафта, бо шогирдонаш дар ҳамон чо монд.

⁵⁵Иди Балогардони яҳудиён наздик мешуд ва аз гӯшаву канори мамлакат мардуми зиёд ба Ерусалим равона шуданд, то пеш аз сар шудани ид расму таомули покшавиро ба чо оваранд. ⁵⁶Онҳо дар чустучӯи Исо буданду дар Хонаи Худо аз ҳамдигар мепурсиданд: «Чӣ фикр доред? Наход Ӯ ба ид биёяд?» ⁵⁷Зеро сардорони рӯхонӣ ва фарисиён фармон бароварданд, ки агар касе дар кучо будани Исоро донад, бояд ба онҳо хабар диҳад, то Ӯро дастгир карда тавонанд.

Бо равған молида шудани Исо

12 Шаш рӯз пеш аз сар шудани иди Балогардон Исо ба Байт-Ҳинӣ ба хонаи ҳамон Лаъзор, ки зинда карда буд, омад. ²Ба шарафи Ӯ зиёфат барпо карданд. Марто хизмат мекард ва Лаъзор бо ҳамроҳии Исо ва меҳмонони дигар дар сари дастархон нишаста буд. ³Марям бошад, як шишаи атри ниҳоят қиматбаҳоро гирифта, ба пойҳои Исо молиду бо мӯйҳояш пойҳои Ӯро хушк кард. Хонаро бӯй муаттар фаро гирифт.

⁴Ҳамин вақт Яҳудои Исқарют, яке аз шогирдон, ки дар оянда ба Исо хиёнат мекунад, гуфт: ⁵«Чаро ин атр ба сесад динор фурӯхта, пули он ба камбағалон тақсим карда нашуд?» ⁶(Ӯ хазинадор буд ва барои манфиати худ аз он чо пул мегирифт. Бинобар ин ӯ на аз сабаби ғами камбағалонро хӯрдан, балки аз барои дузд будани он суханонро гуфт). ⁷Вале Исо дар ҷавоб гуфт: «Марямро ором гузор! Бимон, ки атрро барои рӯзи дафни Ман ниғаҳ дорад. ⁸Камбағалон ҳамеша бо шумо хастанд, вале Ман ҳамеша бо шумо наместонам».

⁹Дар айни ҳол бисёре аз аҳолии Яҳудия дар Байт-Ҳинӣ будани Исоро дониста, ба он чо рафтанд. Вале онҳо на фақат ба хотири Исо, балки барои дида-ни Лаъзор ҳам, ки Исо ӯро зинда карда буд, ба он чо рафта буданд. ¹⁰Он гоҳ сардорони рӯхонӣ қарор

доданд, ки Лаъзорро ҳам бикишанд, ¹¹ зеро аз барои ӯ мардуми зиёди Яҳудия аз онҳо рӯ гардонда, ба Исо имон меоварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

¹² Рӯзи дигар мардуми сершуморе, ки ба ид омада буданд, шуниданд, ки Исо ба Ерусалим омада истодааст. ¹³ Он гоҳ онҳо шохаҳои дарахти нахдро ба даст гирифта, ба пешвози ӯ баромаданд ва фарёд мекарданд: «Шаъну шараф ба Худо! Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд ва Шоҳи Исроил аст!» ¹⁴ Исо харкуррае ёфта, ба он савор шуд, зеро дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст: ¹⁵ «Натарс, эй шаҳри Ерусалим! Ана, Шоҳи ту савораи харкурра омада истодааст».

¹⁶ Шогирдони ӯ инро он вақт нафаҳмиданд, вале хангоме ки Исо ба тамоми шӯҳрату ҷалоли Худо соҳиб шуд, онҳо ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот ҳаммаи ин дар борааш навишта шуда буд ва бо ӯ ҳамин тавр ҳам рӯй дод.

¹⁷ Мардуме, ки дар хузурашон Исо Лаъзори мурдаро аз қабр ҷеғ зада, зинда карда буд, паҳн кардани ин хабарро давом медоданд. ¹⁸ Аз сабаби шунидани ин мӯъҷиза тӯда-тӯда одамон ба пешвози ӯ баромаданд. ¹⁹ Аммо фарисиён ба якдигар гуфтанд: «Медонед, аз дастамон ҳеҷ коре намеояд! Ана бинед, тамоми ҷаҳон аз паи ӯ меравад!»

Маргашро пешгӯӣ кардани Исо

²⁰ Дар байни онҳое, ки барои сачдаи Худо ба ид омада буданд, юнониҳо ҳам буданд. ²¹ Онҳо ба назди Филиппус, ки аз аҳли Байт-Сайдои Ҷалил буд, омада гуфтанд: «Хоча, мо мехоҳем, ки Исоро бинем». ²² Филиппус рафта, инро ба Андриёс хабар доду баъд ҳардуяшон рафта, ба Исо гуфтанд. ²³ Исо ҷавоб дод: «Вақту соати он расидааст, ки тамоми шӯҳрату ҷалоли Фарзанди Инсон ошкор гардад! ²⁴ Ба шумо рост

мегӯям: то донаи гандум ба замин афтида намирад, вай як донаи танҳо мемонад, аммо агар бимирад — хо-сили зиёд меоварад. ²⁵Касе ки ҳаёташро азиз дорад, онро аз даст медиҳад ва касе ки дар ин дунё аз ҳаёти худ нафрат кунад, онро барои ҳаёти абадӣ нигоҳ медро-рад. ²⁶Ҳар кӣ ба Ман хизмат кунад, бояд аз пасам ояд ва ҳар чое, ки Ман ҳастам, хизматгорам низ ҳамон чо мешавад. Касеро, ки ба Ман хизмат кунад, Падарам сарфароз менамояд.

²⁷Чонам ҳоло дар азоб аст ва намедонам чӣ гӯям? Бигӯям, ки „Падар, Маро аз ин соат халос кун!“, вале Ман маҳз барои хамин соат омадаам! ²⁸Эй Падар, но-ми худро шӯҳрат деҳ!»

Он гоҳ аз осмон садое шунида шуд: «Аллакай шӯҳ-рат додам ва боз ҳам шӯҳрати бештар медиҳам!»

²⁹Тӯдаи мардум, ки дар он чо истода буданд, ин овозро шунида, баъзеашон гуфтанд, ки ин ғурриши раъд буд, дигарон гуфтанд, ки фариштае ба Ё сухан гуфт. ³⁰Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин садо на ба хо-тири Ман, балки ба хотири шумо буд! ³¹Акнун вақти ҳукм шудани ин ҷаҳон аст, ҳоло ҳукмрони ин ҷаҳон берун ронда мешавад! ³²Вақте ки Ман аз замин боло бардошта мешавам, ҳамаро ба сӯи худ мекашам!» ³³Бо ин суханон Ё ишора мекард, ки чӣ тарз ҷон медиҳад.

³⁴Мардум ҷавоб доданд: «Мо аз шариат медонем, ки Таъиншудаи Худо то абад зинда мемонад. Пас, чӣ тавр мегӯӣ, ки Фарзанди Инсон бояд боло бардошта шавад? Охир, Фарзанди Инсон кист?» ³⁵Исо ба онҳо гуфт: «Боз муддати кӯтоҳе равшанӣ бо шумо мемонад. Ҳанӯз ки равшанӣ доред, роҳ равед, то ки торикӣ шу-моро фаро нагирад, зеро ҳар кӣ дар торикӣ роҳ мера-вад, чої мерафтагиашро намедонад. ³⁶Пас, ҳанӯз ки равшанӣ бо шумост, ба он имон биёваред, то ки пи-сарони равшанӣ шавед!» Исо инро гуфта, он ҷойро монда рафт аз назари онҳо ғоиб шуд.

Беимонии одамон

³⁷ Бо вучуди он ки Исо дар хузури онҳо мӯъҷизоти бисёр нишон дод, онҳо ба ӯ имон наоварданд.

³⁸ Ишаъё пайғамбар гуфта буд:

«Эй Худованд, кӣ ба паёми мо бовар кардааст?

Ба кӣ қудрати Худо ошкор гардидааст?»

Ин пешгӯӣ ҳамин тавр иҷро шуд.

³⁹ Инчунин онҳо боз аз он сабаб имон оварда натавонистанд, ки Ишаъё пайғамбар чунин ҳам гуфта буд:

⁴⁰ «Худо чашмони онҳоро нобино

ва акли онҳоро тира кардааст,

то ки онҳо бо чашмони худ набинанд

ва бо акли худ дарк нақунанд.

Вагарна, мегӯяд Худо, ба Ман мурочиат мекарданд,

то Ман онҳоро шифо диҳам».

⁴¹ Ишаъё барои он чунин гуфта буд, ки шӯҳрату ҷаллоли Исоро дид ва дар бораи ӯ суҳан гуфт.

⁴² Ба ҳар ҳол, бисёри одамон, ҳатто аз байни мансабдорон низ ба Исо эътиқод карданд, вале аз тарси фарисиён ошкоро ба ин иқрор намешуданд, ки мабодо онҳоро аз ибодатхонаҳо ҷудо нақунанд. ⁴³ Зеро онҳо назар ба таърифе, ки аз ҷониби Худо аст, таърифи инсониро беҳтар донистанд.

⁴⁴ Исо бо овози баланд хитоб кард: «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, на ба Ман, балки ба касе, ки Маро фиристодааст, имон меоварад. ⁴⁵ Ҳар кӣ Маро мебинад, он касеро мебинад, ки Маро фиристодааст. ⁴⁶ Ман ҳамчун равшанӣ ба ҷаҳон омадам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад. ⁴⁷ Ман ҳеҷ касеро, ки суҳанони Маро мешунаваду иҷро намеқунанд, ҳукм нахоҳам кард, чунки Ман на барои ҳукм кардани ҷаҳон, балки барои наҷот додани он омадам. ⁴⁸ Касе, ки Маро инкор меқунанд ва суҳанони Маро қабул намеқунанд, вай аллакай ҳукмқунандаро дорад. Дар рӯзи қиёмат он суҳаноне, ки Ман гуфтам, ӯро ҳукм меқунанд,

⁴⁹чунки Ман аз худ сухан нагуфтаам, балки Падаре, ки Маро фиристодааст, чӣ гуфтани чӣ накл карданамо фармон додааст. ⁵⁰Ва Ман медонам, ки фармони Ҷ хаёти абадӣ мебахшад. Бинобар ин Ман танҳо он чиро, ки Падар ба Ман фармудааст, мегӯям».

Пойҳои шогирдонро шустани Исо

13 Як рӯз пеш аз иди Балогардон Исо дид, ки вақту соати аз ин дунё рафтан ва ба пеши Падараш баргаштани Ҷ расидааст. Ҷ дар ин дунё одамони худро дӯст медошт ва мухаббаташ нисбат ба онҳо то охир пойдор буд.

²⁻³Иблис аллакай ба дили Яхудои писари Шимъӯни Искариот фикри дар ҳаққи Исо хиёнат карданро ҷо карда буд. Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дасти Ҷ супоридааст ва Ҷ аз ҷониби Худо омада, ба пеши Худо бармегардад. Аз ин рӯ, хангоми хӯроки шом ⁴Ҷ аз сари дастархон бархеста, ҷомаашро кашиду миёни худро бо сачоқ баст. ⁵Пас, ба тағораи дастурӯшӯйӣ об рехта, ба шустани бо сачоқи дар миён бастааш хушк кардани пойҳои шогирдон шурӯъ кард.

⁶Ҷ ба назди Шимъӯни Петрус омад ва Шимъӯни Петрус гуфт: «Худованд, магар Ту пойҳои маро шустани ҳастӣ?!» ⁷Исо ҷавоб дод: «Холо ту кори мекардаамро намефаҳмӣ, баъдтар мефаҳмӣ». ⁸Он гоҳ Петрус ба Ҷ гуфт: «Ҳаргиз пойҳои маро намешӯӣ». «Агар нашӯям, ту бо Ман шарик намешавӣ!» — ҷавоб дод Исо. ⁹Шимъӯни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Худовандо, пас на фақат пойҳоямро, балки дасту сарамро низ бишӯӣ!» ¹⁰«Барои касе, ки ҳаммом кардааст, танҳо пойҳояшро шустан лозим аст, чунки ӯ комилан пок аст, — гуфт Исо. — Шумо ҳам пок ҳастед, вале на ҳама». ¹¹Зеро Ҷ медонист, ки дар ҳаққаш кӣ хиёнат мекунад ва барои хамин гуфт, ки на ҳама пок ҳастанд.

¹²Баъд аз он ки пойҳои онҳоро шуст, либосашро пӯшиду боз ба сари дастархон нишаста гуфт: «Оё

медонед, ки Ман бароятон чӣ кор кардам? ¹³Шумо Маро устод ва Худованд меномед ва ин дуруст аст, чунки Ман ҳамонам. ¹⁴Пас, агар Ман, ки Худованд ва устоди шумо ҳастам, пойхои шуморо шушта бошам, шумо низ бояд пойхои якдигарро бишӯед. ¹⁵Ман ба шумо намунаи ибрат шудам, ки шумо айнан мисле ки Ман нисбат ба шумо рафтор кардам, рафтор кунед. ¹⁶Ба шумо рост мегӯям, ки хизматгор аз хоҷаи худ ва фиристодашуда аз шахсе, ки ӯро фиристодааст, бузургтар нест. ¹⁷Акнун ки шумо ин чизҳоро медонед, хушбахт мешавед, агар онҳоро ба амал оваред.

¹⁸Ман на дар бораи хамаи шумо мегӯям; Ман касони интихобкардаамро медонам. Вале, бигзор, суханон аз навиштаҷот ба амал оянд: „Касе ки нони Маро меҳӯрд, бар зидди Ман даст бардошт”. ¹⁹Инро ҳоло пеш аз рӯй доданааш ба шумо мегӯям, то ки хангоми ба амал омадани ин ҳодиса имон оваред, ки ин Ман ҳастам*. ²⁰Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, фиристандаи Маро қабул мекунад».

Пешгӯйии Исо дар бораи хиёнат дар ҳаққи ӯ

²¹Инро гуфта, Исо саҳт безобита шуду эълон кард: «Ба шумо рост мегӯям, яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

²²Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, дар хайрат монданд, ки ӯ инро дар бораи кӣ гуфта бошад. ²³Яке аз шогирдон, ки Исо ӯро дӯст медошт, дар паҳлӯи ӯ така карда нишаста буд. ²⁴Шимъӯни Петрус ба ӯ ишора кард, то аз Исо бипурсад, ки ӯ инро дар бораи кӣ гуфт. ²⁵Он шогирд ба Исо наздиктар шуда пурсид: «Худованд, ин кист?» ²⁶Исо ҷавоб дод: «Ба кӣ луқмаи нонро дар коса тар карда диҳам, ҳамон аст». Баъд луқмаи нонро тар карда, ба Яҳудои писари Шимъӯни

* 13:19 Ниг. ба эзоҳи 8:28.

Искарют дод. ²⁷Хамин ки Яхудо лукмаи нонро гирифт, иблис ба вучуди $\bar{u}$ дохил шуд. Исо ба $\bar{u}$ гуфт: «Он ниятеро, ки дар дил дорӣ, зудтар ичро бикун».

²⁸Хеч касе аз онхое, ки дар сари дастархон буданд, нафаҳмиданд, ки барои чӣ Исо ба $\bar{u}$ ин суханро гуфт. ²⁹Азбаски хазиначи пул дар дасти Яхудо буд, баъзеҳо гумон карданд, ки Исо ба $\bar{u}$ фармуд, то ҳар чӣ барои ид лозим аст, барояшон бихарад ё ки ба бенавоён чизе бидиҳад.

³⁰Яхудо нонро гирифта, ҳамон замон берун баромад. Шаб буд.

Фармони нав

³¹Вақте ки $\bar{u}$ берун баромад, Исо гуфт: «Акнун Фарзанди Инсон шӯҳрату ҷалол ёфт ва Худо низ ба воситаи $\bar{U}$ шӯҳрату ҷалол ёфт. ³²Агар Худо дар $\bar{U}$ шӯҳрату ҷалол ёфта бошад, пас Худо низ дар худ $\bar{U}$ ро шӯҳрату ҷалол медиҳад ва фавран инро мекунад. ³³Эй фарзандонам, муддати кам мондааст, ки Ман ҳамроҳи шумо мемонам. Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард, вале, чӣ тавре ки ба роҳбарони яҳудӣ гуфта будам, акнун ба шумо низ мегӯям, ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед. ³⁴Ман ба шумо фармони нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред. Ҳамон тавре ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. ³⁵Агар нисбат ба якдигар муҳаббат дошта бошед, ҳама хоҳанд фаҳмид, ки шумо шогирдони Ман ҳастед».

Пешгӯии Исо дар бораи $\bar{U}$ ро инкор кардани Петрус

³⁶Шимъӯни Петрус аз $\bar{U}$ пурсид: «Худованд, Ту ба кучо меравӣ?» «Ба ҷое, ки Ман меравам, ту ҳоло аз паси Ман омада наметавонӣ, — ҷавоб дод Исо, — аммо баъдтар хоҳӣ омад». ³⁷Петрус ба $\bar{U}$ гуфт: «Худованд! Чаро ман ҳоло аз паси Ту рафта наметавонам? Ман тайёрам ҷони худро барои Ту фидо кунам!» ³⁸Исо ҷавоб дод: «Ҷонатро фидои Ман мекуни?! Ба ту рост

мегӯям, ки пеш аз чеғ задани хурӯс ту се бор Маро инкор хоҳӣ кард!»

Исо роҳ ба сӯи Падар аст

14 Исо суҳанашро давом дода гуфт: «Бигзор дилхоятонро ғаму ғусса фаро нагирад! Ба Худо имон оваред ва ба Ман низ имон оваред! ²Дар хонаи Падари Ман хучраҳо бисёранд. Агар чунин намебуд, магар Ман ба шумо мегуфтам, ки рафта, барои шумо ҷой тайёр мекунам? ³Вақте ки Ман меравам ва барои шумо ҷой тайёр мекунам, баргашта, шуморо пеши худ мебарам, то дар ҷое, ки Ман ҳастам, шумо ҳам бошед. ⁴Роҳ ба он ҷое, ки Ман меравам, барои шумо маълум аст».

⁵Он гоҳ Тумо ба Ӯ гуфт: «Худовандо, мо намедонем, ки Ту ба кучо меравӣ. Пас роҳро аз кучо дониста метавонем?» ⁶Исо ба ӯ гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеч кас пеши Падар намеояд, магар ин ки фақат ба воситаи Ман. ⁷Модоме ки шумо Маро мешиносед, Падарамро ҳам мешиносед. Аз имрӯз эътиборан шумо Ӯро мешиносед ва ҳатто Ӯро дидаед!»

⁸«Худовандо! — гуфт ба Ӯ Филиппус, — Падарро ба мо нишон деҳ ва ин бароямон кифоя аст». ⁹Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ин қадар ҳамроҳи шумо будам ва ту, Филиппус, Маро то ҳол намешиносӣ? Ҳар кӣ Маро дида бошад, Падарро дидааст. Пас чӣ гуна ту „Падарро ба мо нишон деҳ“ мегӯӣ? ¹⁰Магар бовар намекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст? Суҳанонеро, ки Ман ба шумо мегӯям, аз худам намегӯям. Падарам, ки дар Ман аст, корҳои худро иҷро мекунад. ¹¹Ба Ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст. Вагарна ба хоҳири он корҳое, ки мекунам, бовар кунед. ¹²Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳоеро, ки Ман мекунам, вай ҳам мекунад ва ҳатто корҳои бузургтар аз он мекунад, чунки Ман ба назди Падарам

меравам. ¹³ Инчунин ҳар чиро, ки аз номи Ман талаб кунед, Ман ичро мекунам, то ки шӯхрату чалоли Падар дар Писар намоён гардад. ¹⁴ Агар аз номи Ман чизро аз Ман талаб кунед, онро ичро хоҳам кард.

Ваъда дар бораи Рӯҳи Муқаддас

¹⁵ Агар шумо Маро дӯст доред, фармонҳои Маро ичро мекунед. ¹⁶ Он гоҳ Ман аз Падарам хоҳиш мекунам ва Ӯ ба шумо Мададгори дигареро медихад, ки то абад бо шумо мемонад. ¹⁷ Ин Рӯҳи ростӣ аст, ки ҷаҳон Ӯро қабул карда наметавонад, чунки Ӯро на мебинаду на мешиносад. Вале шумо Ӯро мешиносед, чун Вай ҳамроҳи шумо аст ва дар шумо мешавад.

¹⁸ Ман шуморо бепарастор намегузорам: боз ба назди шумо бармегардам. ¹⁹ Пас аз андаке ҷаҳон Маро дигар намебинад, вале шумо Маро хоҳед дид. Азбаски Ман зиндаам, шумо ҳам зинда мешавед. ²⁰ Дар он рӯз медонед, ки Ман дар Падарам ҳастам ва шумо дар Ман ҳастед ва Ман дар шумо.

²¹ Ҳар кӣ бо фармонҳои Ман розӣ шаваду онҳоро ичро кунад, вай касест, ки Маро дӯст медорад ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, ӯро Падари Ман ҳам дӯст медорад. Ман низ ӯро дӯст медорам ва худро ба ӯ ошкор мекунам». ²² Яхудо (на Искарют) гуфт: «Худовандо, ин чӣ тавр мешавад, ки Ту худро ба мо зохир мекунӣ, аммо на ба ҷаҳон?» ²³ Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя мекунад. Он гоҳ Падари Ман ҳам ӯро дӯст медорад. Мо пеши ӯ меоем ва дар наздаш ҷой мегирем. ²⁴ Касе ки Маро дӯст намедорад, суханони Маро ичро намекунад. Он сухане, ки шумо мешунавед, аз Ман нест, балки сухани Падар аст, ки Маро фиристодааст.

²⁵ Ман ин суханонро ба шумо ҳанӯз, ки бо шумо ҳастам, мегӯям. ²⁶ Вале Мададгор, Рӯҳи Муқаддас, ки Ӯро Падар аз номи Ман ба шумо мефиристад, хама чизро ба шумо ёд медихад ва ҳар сухани Маро ба хотири шумо меоварад.

²⁷ Ман оромиро бо шумо мемонам, оромии худамро ба шумо медихам. Ман онро ба шумо на ба он тавре медихам, ки чахон медихад. Ғаму ғуссаро аз дилхоятон дур кунеду ҳаросон нашавед! ²⁸ Шумо аллақай суханони Маро шунида будед, ки Ман меравам ва ба назди шумо бармегардам, гуфта будам. Агар Маро дӯст медоштед, хурсанд мешудед, ки Ман ба пеши Падар меравам, зеро Падар аз Ман бузурттар аст. ²⁹ Ана Ман инро пеш аз ба амал омаданаи ба шумо гуфтам, то вақте ки ин ҳодиса ба амал меояд, имон оваред! ³⁰ Ман дигар вақти дароз бо шумо гап намезанам, чунки ҳукмрони ин чахон омада истодааст. Вай бар Ман ҳеч қудрате надорад, ³¹ вале Ман аз рӯи фармони Падар, ки ба Ман додааст, ин корро мекунам, то чахон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам. Бархезед, биёед, аз ин ҷо меравем!»

Исо токи ҳақиқӣ аст

15 Исо суханаширо давом дода гуфт: «Ман токи ҳақиқӣ ҳастам ва Падари Ман тоқпарвар аст. ² Ҳар шоҳаеро, ки дар Ман ҳосил намедихад, Ӯ бурида мепартояд ва ҳар шоҳаи ҳосилдихандаро хомтоқ мекунад, то меваи бештаре ба бор оварад. ³ Шумо аллақай ба воситаи суханоне, ки Ман ба шумо гуфтаам, пок шудаед. ⁴ Дар Ман бимонед, чунон ки Ман дар шумо ҳастам. Ҳамон тавр ки шоҳа, агар дар тоқ набошад, аз худ ҳосил ба бор оварда наметавонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед, аз худ самара оварда наметавонед. ⁵ Ман тоқ ҳастам ва шумо шоҳаҳо ҳастед. Танҳо онҳое, ки дар Ман ҳастанд ва Ман дар онҳо ҳастам, ҳосили фаровон ба бор меоваранд, чунки бе Ман шумо ҳеч коре карда наметавонед. ⁶ Ҳар кӣ дар Ман намонад, монанди шоҳа партофта шуда, баъд хушк мешавад. Чунин шоҳаҳоро чамъ карда, ба оташ мепартоянд месӯзонанд. ⁷ Агар шумо дар Ман бимонед ва суханони Ман дар шумо бимонанд, ҳар чизеро,

ки талаб кунед, бароятон ичро мешавад! ⁸Падари Ман бо он шӯхрату ҷалол меёбад, ки шумо самари зиёд меоваред ва бо ин нишон медихед, ки шогирдонии Ман хастед.

⁹Чӣ тавре ки Падар Маро дӯст медорад, ҳамон тавр Ман ҳам шуморо дӯст медорам. Дар муҳаббати Ман бимонед! ¹⁰Айнан чӣ тавре ки Ман фармонҳои Падарамро ичро кардаму дар муҳаббаташ мондам, шумо низ агар фармонҳои Маро ичро кунед, дар муҳаббати Ман мемонед. ¹¹Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки шодии Ман дар шумо бошад ва шодии шумо пурра гардад. ¹²Фармони Ман ин аст: чуноне ки Ман шуморо дӯст медорам, ҳамон тавр шумо якдигарро дӯст доред. ¹³Аз он муҳаббате, ки кас ҷонашро барои дӯстонаш фидо мекунад, муҳаббати бузургтаре нест. ¹⁴Агар фармонҳои Маро ичро кунед, шумо дӯстони Ман хастед. ¹⁵Ман дигар шуморо хизматгор наменамам, зеро хизматгор намедонад, ки хоҷаи ӯ ба чӣ кор машғул аст. Лекин Ман шуморо дӯстони худ мехонам, чунки ҳама чизи аз Падар шундаамро ба шумо гуфтаам. ¹⁶Шумо Маро интихоб накардаед, балки Ман шуморо интихоб карда, таъин намудаам, ки рафта мева биёред ва мевае, ки то абад мемонад. Инак, ҳар чи ба номи Ман аз Падар талаб кунед, Ӯ ба шумо бидихад. ¹⁷Пас, фармони Ман барои шумо ин аст, ки ҳамдигарро дӯст доред».

Нафрати ҷаҳон

¹⁸«Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, донед, ки аввал аз Ман нафрат дошта буд. ¹⁹Агар шумо аз ин ҷаҳон мебудед, ҷаҳон шуморо ҳамчун аз онҳо худ дӯст медошт. Вале, аз сабаби он ки Ман шуморо аз ин ҷаҳон интихоб карда гирифтаам ва шумо аз ин ҷаҳон нестед, ин ҷаҳон аз шумо нафрат дорад. ²⁰Дар хотир доред, ки Ман ба шумо чӣ гуфта будам: „Хизматгор аз хоҷаи худ бузургтар нест”. Пас, агар Маро барои

азоб додан дунболагирӣ карда бошанд, шуморо низ дунболагирӣ мекунанд. Агар суханони Маро иҷро карда бошанд, суханони шуморо низ иҷро мекунанд. ²¹Аммо мардум ҳамаи инро бо шумо аз барои Ман мекунанд, чунки фиристандаи Маро намешиносанд. ²²Агар Ман ба ҷаҳон намеомадам ва ба онҳо сухане намегуфтам, онҳо гуноҳе намедоштанд, вале акнун барои сафед кардани гуноҳи худ баҳона надоранд. ²³Касе, ки аз Ман нафрат мекунад, аз Падари Ман низ нафрат дорад. ²⁴Агар Ман дар байни онҳо он корхоро, ки касе накардааст, намекардам, онҳо гуноҳ намедоштанд. Вале акнун онҳо он корхоро диданд ва бо вучуди ин аз Ман ва ҳам аз Падарам нафрат доранд. ²⁵Ин барои иҷро шудани гуфтаҳои шариати онҳо ба амал меояд, ки гуфта шудааст: „Бесабаб аз ман нафрат доштанд”.

²⁶Вале, вақте Мададгоре, ки Ман аз ҷониби Падар Ӯро назди шумо мефиристам, меояд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ²⁷Инчунин шумо ҳам шаҳодат медиҳед, зеро шумо аз рӯзҳои аввал бо Ман будед».

16 Исо суханаширо давом дода гуфт: «Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки роҳзада нашавед. ²Шуморо аз ибодатхонаҳо ҷудо мекунанд. Ҳатто чунон замоне фаро мерасад, ки кушандагони шумо фикр мекунанд, ки бо ин корашон ба Худо хизмат мекунанд. ³Онҳо аз сабаби он чунин рафтор мекунанд, ки на Падар ва на Маро мешиносанд. ⁴Аммо Ман ин чизхоро ба шумо барои он гуфтам, ки хангоми расидани ин вақт шумо ба хотир оред, ки Ман дар бораи онҳо ба шумо гуфта будам.

Кори Рӯҳи Муқаддас

Аз аввал дар бораи ин чизҳо ба шумо нагуфтам, чунки ҳамроҳи шумо будам. ⁵Акнун пеши он касе

меравам, ки Маро фиристодааст. Вале ҳеч касе аз шумо ба Ман савол намедихад, ки „Ту ба кучо меравӣ?“, ⁶чунки суханони Ман дилҳои шуморо пур аз ғам карданд. ⁷Аммо Ман ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои фоидаи шумост. Зеро, агар Ман наравам, Маддагори пеши шумо намеояд ва агар биравам, Ӯро ба назди шумо мефиристам. ⁸Вақте ки Ӯ меояд, фикрронии нодурусти ин ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, ростӣ ва ҳукмкунӣ фош мекунад: ⁹гуноҳ дар ин аст, ки онҳо ба Ман имон намеоваранд; ¹⁰ростӣ дар ин аст, ки Ман ба пеши Падарам меравам ва шумо дигар Маро намебинед; ¹¹ҳукмкунӣ дар ин аст, ки ҳукмрони ин ҷаҳон аллакай айбдор шудааст.

¹²Ман боз бисёр чизи ба шумо гуфтани дорам, аммо алҳол шумо онҳоро ғунҷонда наметавонед. ¹³Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӯ шуморо сӯи тамоми ростӣ роҳнамоӣ мекунад, зеро Ӯ аз худ чизе намегӯяд, балки он чиро, ки мешунавад, ба шумо мегӯяд. Ӯ ба шумо дар бораи ходисаҳои оянда хабар медиҳад. ¹⁴Ӯ Маро шӯҳрату ҷалол медиҳад, зеро Ӯ гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад. ¹⁵Ҳар чӣ Падар дорад, аз он Ман аст. Аз ин сабаб Ман гуфтам, ки Ӯ гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад».

Ба шодӣ табдил ёфтани ғами ғусса

¹⁶«Баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаке дигар Маро боз хоҳед дид». ¹⁷Он гоҳ баъзе аз шогирдон ба ҳамдигар гуфтанд: «Ӯ „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаке дигар Маро боз хоҳед дид“ ва „чунки Ман ба пеши Падар меравам“ гуфта чиро дар назар дорад? ¹⁸Ӯ „андаке“ гуфта чиро дар назар дорад? Мо намефаҳмем, Ӯ дар бораи чӣ гуфта истодааст».

¹⁹Исо фаҳмид, ки онҳо ба Ӯ савол додани ҳастанд, бинобар ин гуфт: «Шумо аз якдигар мепурсед, ки „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале

баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид” гуфта чиро дар назар доштам? ²⁰ Ба шумо рост мегӯям, ки шумо гирия карда, андӯхгин мешавед, вале ҷаҳон шодӣ мекунад. Шумо ғамгин мешавед, аммо ғами шумо ба шодӣ мубаддал мегардад. ²¹ Ҳангоми таваллуди кӯдак зан ғамгин мешавад, чун соати азоби вай расидааст, вале вақте ки кӯдакро мезояд, азобу шиканҷаро фаромӯш карда, шодӣ мекунад, ки инсоне ба дунё омадааст. ²² Инак, шумо ҳам холо ғамгин ҳастед, аммо Ман шуморо боз мебинам ва дилҳои шумо аз шодӣ пур мешаванд ва он шодиро ҳеҷ кас аз шумо гирифта наметавонад.

²³ Он рӯз шумо аз Ман чизе наметурсед. Ба шумо рост мегӯям, ҳар чиро ки бо номи Ман аз Падар талаб кунед, Ӯ ба шумо хоҳад дод. ²⁴ То кунун шумо аз номи Ман чизеро талаб накардаед. Талаб кунед ва ба даст меоваред ва хурсандии шумо пурра мешавад».

Ғалаба бар ҷаҳон

²⁵ «Ман дар ин бора ба шумо бо рамзҳо гуфтам, лекин замоне фаро мерасад, ки ба шумо на бо рамзҳо, балки кушоду равшан дар бораи Падар нақл мекунам. ²⁶ Дар он рӯз бо номи Ман аз Ӯ талаб мекунед. Ман намегӯям, ки барои шумо аз Падар талаб мекунам, ²⁷ зеро ҳуди Падар шуморо дӯст медорад, аз сабаби он ки шумо Маро дӯст доштед ва имон овардед, ки Ман аз ҷониби Ӯ омадаам. ²⁸ Ман аз ҷониби Падар ба ин ҷаҳон омадаам ва боз ин ҷаҳонро тарк карда, ба назди Ӯ меравам».

²⁹ «Акнун Шумо кушоду равшан ва бе рамзҳо гап зада истодаед, — гуфтанд ба Ӯ шогирдон. ³⁰ — Ҳоло мо фаҳмидем, ки Шумо ҳама чизро медонед ва ҳоҷати аз Шумо пурсидан нест. Бинобар ин мо имон дорем, ки Шумо аз назди Худо омадаед. ³¹ «Шумо акнун имон овардед? — гуфт дар ҷавоби онҳо Исо. ³² — Инак вақту соате меояд ва он аллақай фаро расидааст, ки ҳамаи

шумо пароканда шуда ба хонаҳои худ меравед ва Маро танҳо мегузоред. Вале Ман танҳо нестам, зеро Падар ҳамроҳи Ман аст. ³³Ман ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шумо дар Ман оромӣ пайдо кунед. Дар дунё шуморо азобу укубат интизор аст, вале шумо мардонагиро аз даст надихед: Ман бар ин ҷаҳон ғолиб шудаам!»

Барои шогирдонаш дуо кардани Исо

17 Баъд аз ин суханон Исо ба сӯи осмон нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, вақт фаро расид. Писари худро шӯҳрату ҷалол деҳ, то ки Писар Туро шӯҳрату ҷалол бидиҳад, ²чунки Ту ихтиёри ҳамаи одамонро ба дасти Ӯ супоридаӣ, то ки Ӯ низ ба ҳамаи касоне, ки ба Ӯ бахшидаӣ, ҳаёти абадӣ диҳад. ³Ва ҳаёти абадӣ ин аст, ки Туро, Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки Ту фиристодаӣ, шиносанд. ⁴Ман бо анҷом додани он коре, ки Ту ба Ман супорида будӣ, бароят дар рӯи замин шӯҳрат додам. ⁵Акнун, эй Падар, он шӯҳрату ҷалолеро, ки пеш аз пайдоиши олам дар назди Ту доштам, ба Ман бидеҳ.

⁶Ман номи Туро ба он касоне, ки Ту аз ҷаҳон гирифта, ба Ман бахшидаӣ, маълум кардам. Онҳо аз они Ту буданду Ту онҳоро ба Ман бахшидӣ ва онҳо каломии Туро риоя карданд. ⁷Акнун онҳо медонанд, ки ҳама чизи ба Ман додаат, аз они туст. ⁸Зеро он каломеро, ки Ту ба Ман додӣ, Ман ба онҳо расондам ва онҳо қабул карда, дар ҳақиқат фаҳмиданд, ки Ман аз назди Ту омадам ва боварӣ доранд, ки Ту Маро фиристодаӣ.

⁹Ман барои онҳо дуо мекунам. Ман на барои ҷаҳон, балки барои онҳое дуо мекунам, ки Ту ба Ман додаӣ, чунки онҳо аз они туанд. ¹⁰Зеро ҳамаи онҳое, ки Ман дорам, аз они туанд ва онҳое, ки Ту дорӣ, аз они Мананд ва ба василаи онҳо Ман шӯҳрату ҷалол ёфтам. ¹¹Ман дигар дар ин ҷаҳон нестам, балки пеши

Ту меравам, вале онхо дар ин чахон мемонанд. Эй Падари Мукаддас, бо кудрати номи худ, ки Ту ба Ман додай, онхоро муҳофизат бикун, то онхо як бошанд, чунон ки Ману Ту бо ҳам як ҳастем. ¹²То вақте ки Ман бо онхо будам, онхоро бо кудрати номи ту, ки ба Ман бахшидаӣ, муҳофизат ва ниғаҳбонӣ кардам. Аз онхо касе ҳам ҳалок нашуд, ғайр аз як нафар, ки бояд ҳалок мешуд, то гуфтаҳои навиштаҷот ба амал оянд. ¹³Вале акнун Ман назди Ту меравам ва ин чизхоро ханӯз ки дар ин чахон ҳастам, мегӯям, то шодии Ман дар онхо пурра шавад. ¹⁴Ман каломи Туро ба онхо расондаам ва чахон аз онхо нафрат кард, чунки онхо аз ин чахон нестанд, ҳамон тавр ки Ман ҳам аз ин чахон нестам. ¹⁵Ман талаб намекунам, ки Ту онхоро аз чахон бибарӣ, аммо мехоҳам, ки онхоро аз иблис муҳофизат намоӣ. ¹⁶Онхо аз ин чахон нестанд, чунон ки Ман ҳам аз ин чахон нестам. ¹⁷Тавассути ростӣ онхоро барои худ чудо кун; каломи Ту ростӣ аст. ¹⁸Чунон ки Ту Маро ба чахон фиристодаӣ, хамин тавр Ман ҳам онхоро ба чахон фиристодаам. ¹⁹Ман ба хотири онхо худро ба Ту бахшидам, то ки онхо низ ба тавассути ростӣ худро ба Ту бахшида тавонанд.

²⁰Ман на фақат барои онхо дуо мекунам, балки барои касоне ҳам, ки ба воситаи суханони онхо ба Ман имон меоваранд. ²¹Бигзор ҳамаи онхо як шаванд. Бигзор, чӣ тавре ки ту, Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту ҳастам, онхо низ дар мо бошанд, то чахон имон оварад, ки Маро Ту фиристодаӣ. ²²Ман ба онхо ҳамон шӯҳрату ҷалолеро додаам, ки Ту ба Ман додай, то онхо як бошанд, чунон ки Ману Ту як ҳастем. ²³Ман дар онхо ҳастам ва Ту дар Ман ҳастӣ, то онхо дар ягонагии комил бошанду чахон бидонад, ки Ту Маро фиристодаӣ ва онхоро ҳамон тарз дӯст медорӣ, ки Маро дӯст медорӣ.

²⁴Эй Падар, мехоҳам, онхое ҳам, ки Ту ба Ман бахшидаӣ, ҳамроҳи Ман дар он ҷое бошанд, ки Ман

мешавам ва он шӯҳрату чалолеро бубинанд, ки Ту ба Ман додай, зеро Ту Маро пеш аз офариниши олам дӯст дошта будӣ. ²⁵Эй Падари одил, чaxon Туро на-шинохт, вале Ман Туро мешиносам ва онҳо медонанд, ки Ту Маро фиристодай. ²⁶Ман ба онҳо Туро ошкор кардам ва боз ҳам ошкор мекунам, то он мухаббате, ки Ту нисбат ба Ман дорӣ, дар онҳо низ бошад ва Ман ҳам дар онҳо бошам».

Дастгир шудани Исо

18 Пас аз ин суханон Исо ҳамроҳи шогирдонаш баромада, ба канори дигари водии Қидрун гузашт. Дар он ҷо боғе буд ва Исо бо шогирдонаш ба он боғ даромад. ²Яхудо, ки ба Исо хиёнат кард, низ он ҷоро медонист, чунки Исо ва шогирдонаш бисёр вақт дар он ҷо ҷамъ меомаданд. ³Инак, Яхудо дастаи аскарони румӣ ва посбонони Хонаи Худоро, ки аз та-рафи сардорони рӯхонӣ ва фарисиён фиристода шуданд, бо худ ба он ҷо овард. Онҳо ҳама мусаллаҳ буданд ва дар даст фонусу машғал бардошта меомаданд.

⁴Исо медонист, ки бо Ӯ чӣ ҳодиса рӯй медиҳад, бинобар ин ба пеши онҳо баромада, пурсид: «Шумо киро ҷустуҷӯ мекунед?» ⁵Онҳо ҷавоб доданд: «Исои Носириро». «Ин Манам», – ҷавоб дод Исо. Яхудо, ки ба Исо хиёнат кард, низ ҳамроҳи онҳо буд. ⁶Ҳамин ки Исо «Ин Манам» гуфт, онҳо ақибнокӣ рафта, ба замин афтоданд. ⁷Исо боз аз онҳо пурсид: «Шумо киро ҷустуҷӯ мекунед?» «Исои Носириро», – гуфтанд онҳо. ⁸«Ман ба шумо гуфтам, ки ин Ман ҳастам. Агар ба-рои шумо Ман лозим бошам, пас монед, ки ин ода-мон раванд». ⁹Ӯ барои он ин тавр гуфт, то суханони «Аз он касоне, ки Ту ба Ман бахшидӣ, касеро аз даст надодам» гуфтааш иҷро шаванд.

¹⁰Шимъӯни Петрус, ки шамшер дошт, онро аз ғилоф кашида, ғуломи сарвари рӯхониёнро заду гӯши ростии ӯро бурида партофт. Он ғулом Малхус ном

дошт. ¹¹ Исо ба Петрус гуфт, ки шамшерашро ба ғилофаш андозад. Инчунин илова кард: «Наход, ки аз косаи азобе, ки Падарам барои Ман додааст, нанӯшам?»

¹² Он гоҳ дастаи аскарони румӣ бо фармондехи худ ва посбонони яҳудӣ Исоро дастгир карда бастанд. ¹³ Аввал Ӯро назди Ҳонон, падарарӯси Қаёфо бурданд, ки ҳамон сол сарвари рӯҳониён буд. ¹⁴ Қаёфо ин ҳамон шахсе буд, ки ба ҳукуматдорони яҳудӣ маслиҳат дод, ки агар ба ҷои тамоми мардум як нафар бимиррад, беҳтар аст.

Исоро инкор кардани Петрус

¹⁵ Шимбӯни Петрус ва як шогирди дигари Исо аз паси Ӯ рафтанд. Он шогирд бо сарвари рӯҳониён ошноӣ дошт, бинобар ин ҳамроҳи Исо ба хавлии сарвари рӯҳониён даромад. ¹⁶ Вале Петрус дар беруни хавлӣ, дар назди дарвоза истод. Пас он шогирде, ки бо сарвари рӯҳониён ошноӣ дошт, баромада, бо зане, ки дарвозабон буд, гуфтгӯ карда, Петрусро ба хавлӣ даровард. ¹⁷ Зани дарвозабон ба Петрус гуфт: «Оё ту аз шогирдонии он кас нестӣ?» «Не, нестам», — ҷавоб дод Петрус.

¹⁸ Азбаски ҳаво хунук буд, хизматгори ва посбонон гулхан даргиронда, дар гирди он худро гарм мекарданд. Петрус низ дар пахлӯи онҳо истода, худро гарм мекард.

Исоро пурсуҷӯ кардани сарвари рӯҳониён

¹⁹ Сарвари рӯҳониён аз Исо дар бораи шогирдон ва таълимоти Ӯ пурсуҷӯ кард. ²⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман дар пеши хама ошкоро сухан гуфтаам. Ман доимо дар ибодатхонаҳо ва дар Хонаи Худо, ки хамаи мардум чамъ мешаванд, таълим меодам ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам. ²¹ Пас, чаро шумо аз Ман мепурсед? Аз шунавандагон бипурсед, ки Ман дар бораи ҷӣ ба онҳо гуфтаам. Онҳо медонанд, ки Ман ҷӣ гуфтаам». ²² Ҳангоме ки Ӯ ин суханро гуфт, яке аз посбонони

дар пахлӯяш истода Исоро торсакӣ зада, гуфт: «Ту чӣ тавр ба сарвари рӯхониён гап гардонда метавонӣ?»²³ «Агар чизе нодуруст гуфта бошам, бигӯ, ки хатои Ман дар чист, — ҷавоб дод Исо. — Вале агар дуруст гуфта бошам, чаро Маро мезанӣ?»

²⁴ Он гоҳ Ҳонон Исои дастбастаро ба назди Қаёфои сарвари рӯхониён фиристод.

Бори дигар Исоро инкор кардани Петрус

²⁵ Шимбӯни Петрус бошад, дар ҷои пештарааш истода, худро гарм мекард. Аз ӯ пурсиданд: «Магар ту ҳам аз шогирдони Ӯ нестӣ?» Вале Петрус инро инкор карда, «не» ҷавоб дод. ²⁶ «Магар туро дар боғ бо Ӯ надида будам?» — гуфт яке аз хизматгорони сарвари рӯхониён, хеши ҳамон касе, ки гӯшашро Петрус бурида буд.

²⁷ Петрус боз инкор кард. Ҳамон лаҳза хурӯс ҷеғ зад.

Исо дар назди Пилотус

²⁸ Пагоҳии барвакт Исоро аз назди Қаёфо ба қасри ҳокими румӣ бурданд. Онхое, ки Ӯро оварданд, ба хотири он ки ҳаром нашаванду хӯроки иди Балогардонро хӯрда тавонанд, ба қаср надаромаданд. ²⁹ Пас, Пилотус ба назди онҳо баромада, гуфт: «Айби ин одам дар чист?» ³⁰ Онҳо ҷавоб доданд: «Агар Ӯ ҷинояткор намебуд, магар ба дасти шумо месупоридем?» ³¹ «Худатон Ӯро гирифта аз рӯи қонунатон ҳукм кунед», — гуфт ба онҳо Пилотус. «Ба мо раво нест, ки касеро ба қатл расонем», — ҷавоб доданд роҳбарони яҳудӣ. ³² (Ҳамаи ин барои он рӯй дод, то суханони Исо, ки дар бораи тарзи маргаш гуфта буд, иҷро шаванд).

³³ Пилотус ба қаср баргашт ва Исоро ҷеғ зада гуфт: «Оё Ту Шоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» ³⁴ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ту ин саволро аз худат мегӯӣ ё дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтанд?» ³⁵ Пилотус ҷавоб дод: «Магар ман яҳудӣ ҳастам? Халқ ва сардорони рӯхонии худат Туро дошта, ба дасти ман супориданд. Ту чӣ кор кардӣ?»

³⁶ Исо гуфт: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, одамони зеридас-там мечангиданд, то ки Ман ба дасти ҳукуматдорони яҳудӣ таслим наштавам. Не, подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест». ³⁷ «Пас, Ту Шоҳ ҳастӣ?» – пурсид аз Ӯ Пилотус. Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ, ки Ман подшоҳ ҳастам. Ман барои он таваллуд шуда ба ин ҷаҳон омадам, ки шохиди ростӣ бошам. Ҳар кӣ тарафдори ростӣ бошад, Маро гӯш мекунад». ³⁸ «Ростӣ чист?» – пурсид аз Ӯ Пилотус.

Ба марг ҳукм шудани Исо

Ин суҳанонро гуфта, Пилотус боз ба назди яҳудиён баромаду гуфт: «Ман дар Ӯ ҳеч айберо наёфтам. ³⁹ Лекин шумо як анъана доред, ки ҳар иди Балогардон ман бароятон як зиндониро озод мекунам. Меҳоҳед, ки бароятон Шоҳи Яҳудиёнро озод кунам?» ⁴⁰ «Не! – дод зада ҷавоб доданд онҳо. – Ба ҷои Ӯ Бараббосро озод кун!» Бараббос як марди роҳзан буд.

19 Он вақт Пилотус фармуд, ки Исоро бо қамчин зананд. ² Сарбозон аз хор тоҷе бофта, бар сари Ӯ гузошанд ва ба Ӯ ҷомаи бунафшранг пӯшонданд. ³ Онҳо ба пеши Ӯ омада, «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» мегуфтанду Ӯро торсақӣ мезаданд. ⁴ Пилотус боз берун баромада, ба онҳо гуфт: «Акнун ман ин одамро пеши шумо меорам. Бидонед, ки ман дар Ӯ ҳеч айбе наёфтам». ⁵ Исо берун баромад ва дар сар тоҷи хордору дар тан ҷомаи бунафшранг дошт. Пилотус ба онҳо гуфт: «Ана ин одам!»

⁶ Сардорони рӯхонӣ ва посбонон Ӯро дида, фарёд карданд: «Ӯро ба салиб меҳкӯб кунед! Ӯро меҳкӯб кунед!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо худатон Ӯро гирифта, меҳкӯб кунед! Зеро ман дар Ӯ ҳеч айбе наёфтам». ⁷ Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: «Мо дар шариат конун дорем, ки мувофиқи он Ӯ бояд бимирад, чунки худро Писари Худо эълон кардааст».

⁸Вакте Пилотус инро шунид, аз пештара зиёдтар тарсид. ⁹Ў боз ба дохили қаср баргашта, аз Исо пурсид: «Ту аз кучой?» Вале Исо ҷавобе надод. ¹⁰«Бо ман гап задан намехоӣ? – пурсид Пилотус. – Магар намедонӣ, ман қудрат дорам, ки Туро озод кунам ва қудрат дорам, ки Туро ба салиб мехкӯб кунонам?» ¹¹Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Агар ба ту аз боло қудрат дода намешуд, ту бар Ман ҳеч қудрат дошта наметавонистӣ. Бинобар ин касе, ки Маро ба ту таслим кардааст, гуноҳи бузургтаре дорад».

¹²Аз ин лаҳза Пилотус кӯшиш кард, ки Ўро озод кунад, вале мардум фарёд мекарданд: «Агар Ўро озод кунӣ, ту дӯсти император нестӣ! Касе, ки худро подшоҳ эълон мекунад, вай душмани император аст!»

¹³Вакте ки Пилотус ин суҳанонро шунид, Исоро берун овард ва дар маҳале ба номи Сангфарш, ки ба забони ибронӣ онро «Ҷабто» мегуфтанд, ба курсии доварӣ нишаст. ¹⁴Арафаи иди Балогардон, қариби нисфирӯзӣ шуда буд. Пилотус ба мардум гуфт: «Ана Шоҳи шумо!» ¹⁵Онҳо фарёд зада гуфтанд: «Нест кун! Нест кун! Ўро мехкӯб кун!» «Шумо мехоҳед, ки ман Шоҳи шуморо мехкӯб кунам?» – гуфт Пилотус. Сардорони рӯхонӣ ҷавоб доданд: «Мо ғайр аз император подшоҳи дигаре надорем!»

¹⁶Он гоҳ Пилотус Исоро барои мехкӯб кардан ба дасти онҳо супорид.

Мехкӯб шудани Исо

¹⁷Онҳо Исоро бурданд ва Ў то «Ҷои косахонаи сар», ки ба забони ибронӣ «Ҷолҷото» ном дошт, салиби худро бардошта, рафт. ¹⁸Дар он ҷо Ўро ба салиб мехкӯб карданд ва ҳамроҳи Ў боз ду нафари дигарро дар салибҳо, яке аз тарафи чап ва дигаре аз тарафи рост, мехкӯб карданд ва Исо дар мобайни онҳо буд. ¹⁹Пилотус лавҳачаеро нависонда, ба салиб мехкӯб кунонд, ки дар он чунин навишта шуда буд: «Исои Носирӣ,

Шоҳи Яҳудиён». ²⁰ Одамони зиёд ин навиштаро хонданд, чунки ҷое, ки Исо мехкӯб шуд, аз шаҳр дур набуд ва он суханон ба забонҳои ибронӣ, румӣ ва юнонӣ навишта шуда буданд.

²¹ Сардорони рӯҳони яҳудиён ба Пилотус гуфтанд: «„Шоҳи Яҳудиён“ нанавис, балки бинавис, ки „Ин одам «Ман Шоҳи Яҳудиён ҳастам» мегуфт»». ²² «Ҳар чӣ навиштаам, навиштам», — ҷавоб дод Пилотус.

²³ Баъд аз он ки сарбозон Исоро мехкӯб карданд, либоси Ӯро гирифта, аз рӯи шумораи сарбозон ба чор қисм тақсим карданд. Куртаи Ӯро ҳам гирифтанд; ин курта аз матои яклухт бофта шуда буд ва ҷои пайваст надошт. ²⁴ Онҳо ба якдигар гуфтанд: «Биёед, инро порра намекунему қуръа партофта мебинем, ки соҳиби он кӣ мешавад».

Дар навиштаҷот омадааст: «Либоси Маро дар байни худ тақсим карданд ва бар куртаи Ман қуръа партофтанд». Барои иҷро шудани ин навиштаҷот ҳамаи ин ба амал омад. ²⁵ Чунин буд амали сарбозон.

Дар назди салиби Исо модар ва холааш, Маряи зани Келуп ва Маряи Маҷдалия истода буданд. ²⁶ Исо модари худ ва дар канори Ӯ шогирди дӯстдоштаашро дида, ба модараш гуфт: «Модар, ана ин писари туст». ²⁷ Баъд ба он шогирд гуфт: «Ана, ин модари туст». Аз ҳамон вақт он шогирд модари Исоро ба хонаи худ бурд.

Марги Исо

²⁸ Исо донист, ки ҳама чиз иҷро шуд ва барои ба амал омадани пешгӯии навиштаҷот гуфт: «Ташна мондам!»

²⁹ Дар он ҷо як косаи пур аз сирко буд ва латтаеро гирифта, ба он сирко тар карданду ба нӯги ҷӯбе гузошта, ба лабони Ӯ наздик оварданд. ³⁰ Чун Исо сиркоро чашид, гуфт: «Иҷро шуд!» Баъд сар ҳам карда ҷон дод.

³¹ Он рӯзи тайёри ба рӯзи истирохат буд ва сардорони яҳудӣ намехостанд, ки часади мехкӯбшудагон дар рӯзи истирохат дар салиб бимонад, чунки он рӯзи истирохат ба рӯзи иди бузург рост омада буд. Бинобар ин онҳо аз Пилотус дархост карданд, ки пойҳои мехкӯбшудагонро шикананду часади онҳоро аз салиб ба поён фароранд. ³² Сарбозон омада, аввал пойҳои мехкӯбшудаи якум ва баъд мехкӯбшудаи дуюмро шикастанд. ³³ Вале вақте ки ба Исо наздик омаданд, диданд, ки Ҷ мурдааст, бинобар ин пойҳои Ҷро нашикастанд. ³⁴ Яке аз сарбозон бо найза ба пахлӯи Ҷ зад ва ҳамон дам аз бадани Ҷ хун ва об чорӣ шуд.

³⁵ (Касе, ки тамоми ин ҳодисахоро дидааст, шаҳодат медиҳад, то шумо низ имон оваред. Шаҳодати ӯ рост аст ва ӯ медонад, ки ҳақиқатро мегӯяд). ³⁶ Ҳамаи ин барои он ба амал омад, ки гуфтаҳои навиштаҷот, ки «Ҳеч як устухони Ҷ шикаста нахоҳад шуд» иҷро шаванд. ³⁷ Боз дар дигар ҷои навиштаҷот гуфта шудааст, ки «Онҳо ба касе нигоҳ хоҳанд кард, ки Ҷро найза заданд».

Дафни Исо

³⁸ Баъд аз он Юсуфи аромотӣ, ки аз тарси роҳбарони яҳудӣ шогирди махфии Исо буд, аз Пилотус иҷозат хост, ки часади Исоро гирад. Пилотус иҷозат дод ва ӯ омада, часади Исоро гирифт. ³⁹ Никодимус, ки пештар шабона ба дидани Исо омада буд, низ омад ва қариб сию чор кило ширеши хушбӯӣ бо гиёҳи дорувор омехтаро бо худ овард. ⁴⁰ Онҳо аз рӯи расми яҳудиён часади Исоро гирифта, ба кафани бо ҳамон дорувории хушбӯӣ омехта печонданд. ⁴¹ Дар ҷои мехкӯбшудаи Исо боғе ва дар он боғ қабри наве буд, ки ханӯз касе дар он дафн нашуда буд. ⁴² Азбаски арафайи рӯзи истирохати яҳудиён буд ва қабр ҳам наздик буд, Исоро дар он ҷо дафн карданд.

Зиндашавии Исо

20 Пагоҳии барвакти рӯзи якшанбе, ханӯз равшан нашуда, Марями Мачдалия ба сари қабр омад ва дид, ки санг аз даромадгоҳи он гирифта шудааст. ²Ў давида назди Шимъӯни Петрус ва шогирди дигар, ки Исо ўро дўст медошт, омада, ба онҳо гуфт: «Онҳо Худованди моро аз қабр бурдаанд ва мо намедонем, ки Ўро ба кучо гузоштаанд».

³Пас, Петрус ва он шогирди дигар ба тарафи қабр равона шуданд. ⁴Ҳардуи онҳо медавиданд, вале он шогирди дигар аз Петрус тезтар давида, аввалин шуда ба сари қабр расида омад. ⁵Ў ҳам шуда кафанро дид, вале ба даруни қабр надаромад. ⁶Аз паси ӯ Шимъӯни Петрус ҳам давида омад. Вай ба даруни қабр даромада, дид, ки кафан ҳаст ва ⁷матое, ки дар сари Исо буд, на бо кафан, балки дар каноре ҷудо печонда шудааст. ⁸Он гоҳ шогирди дигар ҳам, ки аввалин шуда ба сари қабр омада буд, ба қабр даромаду ҳамаи инро дида имон овард. ⁹Онҳо ханӯз суханони навиштаҷотро намефаҳмиданд, ки дар бораи Ў гуфта шуда буд, ки бояд баъд аз марг зинда шавад. ¹⁰Шогирдон ба хонашон баргаштанд.

Ба Марями Мачдалия зохир шудани Исо

¹¹Аммо Марям берун аз қабр истода гиря мекард. Ў гирякунон ҳам шуда ба даруни қабр нигоҳ кард ¹²ва ду фариштаи сафедпӯшро дид, ки дар ҷое, ки пештар Исо гузошта шуда буд, нишастаанд, яке аз тарафи сар ва дигаре аз тарафи пой. ¹³«Эй зан, чаро гиря мекуни?» — пурсиданд онҳо. Марям ба онҳо ҷавоб дод: «Худованди маро бурдаанд ва ман намедонам, ки Ўро дар кучо гузоштаанд».

¹⁴Инро гуфта, ӯ ба қафо рӯ гардонду дид, ки дар рӯ ба рӯи ӯ Исо истодааст. Вале ӯ надонист, ки ин Исо аст. ¹⁵Исо ба вай гуфт: «Эй зан, чаро гиря мекуни? Ту

киро мечӯй?» Марям Ӯро боғбон фикр карда ба Ӯ гуфт: «Эй хоча, агар шумо Ӯро бурда бошед, ба ман бигӯед, ки дар кучо гузоштаед, то Ӯро гирифта барам». ¹⁶ «Эй Марям!» – гуфт Исо. Марям рӯ оварда, бо забони ибронӣ фарёд зад: «Эй Раббунӣ (ки маънояш «устод» аст)!» ¹⁷ Исо ба ӯ гуфт: «Ба Ман даст нарасон, ки ханӯз ба пеши Падар боло нарафтаам. Лекин назди бародаронам рафта гӯй, ки Ман назди Падари Ману шумо, ба назди Худои Ману шумо меравам». ¹⁸ Марями Маҷдалия ба назди шогирдон омада, дар бораи Худовандро диданаш ба онҳо хабар дод. Инчунин суханони Исоро, ки ба ӯ гуфта буд, ба онҳо накл кард.

Ба шогирдон зохир шудани Исо

¹⁹ Бегоҳии худи ҳамон рӯз, яъне рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон якҷоя чамъ шуда, аз тарси роҳбарони халқ дархоро маҳкам баста менишастанд, Исо омаду дар миёни онҳо истода гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳохам». ²⁰ Инро гуфта, дастҳо ва паҳлӯяшро ба онҳо нишон дод. Шогирдон аз дидани Худовандашон хурсанд шуданд. ²¹ «Ба шумо оромӣ меҳохам! – такрор кард Исо. – Чунон ки Падар Маро фиристодааст, Ман низ шуморо мефиристам».

²² Баъд аз ин суханон Ӯ бар онҳо пуф карда, гуфт: «Рӯҳи Муқаддасро қабул кунед!» ²³ Гуноҳи қасонеро, ки бубахшед, ба онҳо бахшида мешавад ва онҳоеро, ки набахшед, гуноҳ дар гардани онҳо мемонад».

Исо ва Тумо

²⁴ Тумо, яке аз он дувоздаҳ шогирди Исо, ки боз Дугоник номида мешуд, хангоми омадани Исо дар он ҷо ҳамроҳи онҳо набуд. ²⁵ Шогирдони дигар ба ӯ гуфтанд: «Мо Худовандро дидем!» Вале ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «То бо чашмони худам изҳои меҳро дар дастони Ӯ набинам ва ангуштамро ба он нагузорам ва дастамро ба захи паҳлӯяш намонам, бовар намекунам!»

²⁶ Баъд аз як ҳафта шогирдон боз чамъ омаданд ва Тумо ҳам ҳамроҳи онҳо буд. Дар баста буд, вале Исо омада, дар миёни онҳо истоду гуфт: «Ба шумо оромӣ мехоҳам!» ²⁷ Баъд ба Тумо гуфт: «Ангуштатро ба ин ҷо гузору дастонамро бин ва дастатро ба захми паҳлӯям гузор! Дигар шубҳа нақуну бовар қун!» ²⁸ Тумо ба Вай ҷавоб дод: «Эй Худованди ман, Худои ман!»

²⁹ Он гоҳ Исо ба ӯ гуфт: «Магар аз сабаби он бовар мекунӣ, ки Маро мебинӣ? Вале хушбахтанд онҳое, ки Маро надида имон овардаанд».

³⁰ Исо дар хузури шогирдони худ бисёр мӯъҷизоти дигареро ҳам нишон дода буд, ки дар бораи онҳо дар ин китоб гуфта нашудааст. ³¹ Вале хамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситаи имон ба ӯ ҳаёти абадӣ ёбед.

Ба ҳафт шогирд зоҳир шудани Исо

21 Баъд аз ин Исо дар канори баҳри Табария бори дигар ба шогирдони худ зоҳир шуд. Зоҳир шудани ӯ ана ин тавр ба амал омад: ²Шимъӯни Петрус, Тумо, ки боз Дугоник номида мешуд, Натаноил, ки аз аҳли Қанои Чалил буд, ду писари Забдой ва ду шогирди дигари ӯ — хама дар як ҷо чамъ омада буданд. ³Шимъӯни Петрус ба онҳо гуфт: «Ман рафта, моҳӣ сайд мекунам». «Мо ҳам ҳамроҳи ту меравем», — гуфтанд дигарон.

Онҳо рафта ба қайқ савор шуданд, аммо он шаб чизе сайд накарданд.

⁴Вақти баромади офтоб Исо дар соҳил истода буд. Аммо шогирдон нафаҳмиданд, ки ин Исо аст. ⁵Исо аз онҳо пурсид: «Эй бародарон, ягон моҳӣ сайд кардед?» «Не», — ҷавоб доданд онҳо. ⁶Вай ба онҳо гуфт: «Тӯрро аз тарафи ростӣ қайқ партоед ва моҳӣ медоред». Онҳо тӯр партофтанду аз сабаби зиёд будани моҳӣ онро ба қайқ кашида натавонидаанд. ⁷Он шогирде, ки Исо

ӯро дӯст медошт, ба Петрус «Ин Худованд аст!» гуфт. Вакте Шимъӯни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, либосашро пӯшиду (чунки либосашро кашида буд) худро ба об партофт. ⁸Шогирдони дигар бо каик ба тарафи соҳил ҳаракат карда, тӯри пур аз моҳиро аз паси худ кашида оварданд. Онҳо аз соҳил на он қадар дур буданд, тахминан дар масофаи сад қадам.

⁹Вакте онҳо ба соҳил расиданд, гулханеро диданд, ки рӯи он моҳӣ гузошта шудааст ва дар пахлӯи он нон ҳам буд. ¹⁰Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Аз моҳиҳои сайд кардаатон биёред». ¹¹Шимъӯни Петрус ба каик даромада, тӯри пур аз яксаду панҷоҳу се моҳии калонро аз об ба соҳил кашид. Бо вучуди ин қадар зиёд будани моҳӣ тӯр канда нашуд. ¹²Исо ба онҳо гуфт: «Биёед ва ноништа кунед». Аз шогирдон касе чуръат накард, ки «Ту кистӣ?» гуфта бипурсад, чунки онҳо фаҳмиданд, ки ин Худованд аст. ¹³Он гоҳ Исо пеш омада, нонро гирифтун дар байни онҳо тақсим кард, инчунин моҳиҳоро ҳам. ¹⁴Ин бори сеюм буд, ки Исо баъд аз зинда шуданаш худро ба шогирдон нишон дод.

Исо ва Петрус

¹⁵Баъд аз хӯрдани хӯрок Исо ба Шимъӯни Петрус гуфт: «Эй Шимъӯни писари Юханно, оё ту Маро аз онҳо бештар дӯст медорӣ?» «Оре, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Барраҳои Маро чарон», — гуфт Исо. ¹⁶Бори дуюм Исо ба ӯ гуфт: «Эй Шимъӯни писари Юханно, ту Маро дӯст медорӣ?» «Бале, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Гӯсфандони Маро саробонӣ кун», — гуфт Исо. ¹⁷Бори сеюм Исо ба ӯ гуфт: «Эй Шимъӯни писари Юханно, ту Маро дӯст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, ки Исо бори сеюм аз ӯ мепурсад, ки ӯро дӯст медорад ё не. «Худованд, ба Ту ҳама чиз маълум аст, — гуфт ӯ ба Исо. — Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам». Исо

ба ӯ гуфт: «Гӯсфандони Маро чарон. ¹⁸Ба ту рост мегӯям, вақте ки чавон будӣ, худат камарбандатро баста ба хар чое, ки мехостӣ, мерафтӣ, вале вақте ки пир мешавӣ, дастҳои худро дароз мекуни ва каси дигар камарбандатро баста ба чое, ки намехоҳӣ, туро мебарад».

¹⁹Бо ин суханон Исо ба Петрус фаҳмонд, ки бо кадом роҳ марги Петрус Худоро шӯхрату ҷалол хоҳад дод. Баъд ба Петрус гуфт: «Аз паси Ман биё».

Исо ва шогирди дӯстдоштааш

²⁰Петрус ба акиб нигоҳ карда, шогирдеро дид, ки Исо ӯро дӯст медошт. Ӯ аз паси онҳо меомад. Ин ҳамон шогирде буд, ки дар вақти шом хӯрдан ба Исо така карда пурсида буд: «Эй Худованд, кӣ ба Ту хиёнат мекунад?» ²¹Инак, Петрус ӯро дида, аз Исо пурсид: «Эй Худованд, бо ӯ чӣ мешавад?» ²²Исо ҷавоб дод: «Агар Ман хоҳам, ки ӯ то вақти бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ дахл дорад? Ту аз паси Ман биё!»

²³Бинобар ин дар байни имондорони Исо овозае паҳн шуд, ки гӯё он шогирд намемирад. Аммо Исо ба ӯ нагуфт, ки ӯ намемирад. Ӯ фақат гуфт, ки «Агар Ман хоҳам, ки ӯ то бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ дахл дорад?» ²⁴Ин ҳамон шогирдест, ки ҳамаи инро навиштааст ва дар бораи ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва мо медонем, ки шаҳодати ӯ рост аст.

²⁵Инчунин Исо боз бисёр корҳои дигарро ҳам кардааст. Агар ҳамаи онҳо навишта мешуданд, ба гумонам, дар тамоми олам барои ин миқдор китоб ҷой ёфт намешуд.